

LEVEL UP

MAGAZINE

EEN ODE AAN HET JEUGDWERK
IN DEN HAAG ZUIDWEST

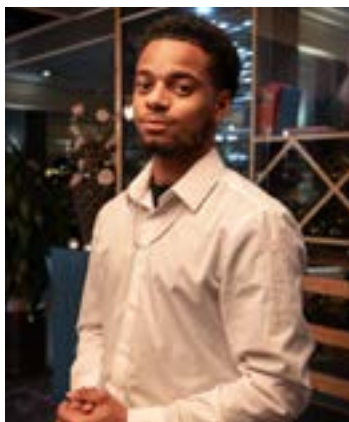
“JONGEREN HEBBEN
SOMS ALLEEN DAT
ENE ZETJE NODIG,
EEN KANS,
EEN PERSOON DIE
ZEGT: IK GELOOF
IN JOU.” MAHER

COLUMNS
INTERVIEWS
ODE AAN
ZUIDWEST
ROLMODELLEN &
INSPIRATIE

VAN BESCHIEDEN
MEIDEN TOT
STERKE VROUWEN:
DE KRACHT VAN
MEIDENWERK IN
ZUIDWEST

Ode aan Den Haag Zuidwest

De 19-jarige Angelo de Nooijer woont in Zuidwest, is rapper en brengt menig uur door op de atletiekbaan. Zijn ultieme doel: de Olympische Spelen in '28 of '32. Als Angelo niet op de atletiekbaan staat, rapt hij graag en schrijft hij teksten. Dat doet hij al sinds zijn negende en is voor hem een echte uitlaatklep.

De tekst 'Ode aan Den Haag Zuidwest' geeft precies weer hoe hij Zuidwest ziet: als een gebied waar mensen elkaar helpen, een luisterend oor hebben en waar je zoveel verschillende culturen tegenkomt.

In de schaduw van de stad, waar de zon opkomt,
(hier) Liggen wijken met verhalen, waar het leven stroomt.

Moerwijk, Morgenstond, Bouwlust, Vrederust,
(het zijn) Plekken vol geschiedenis, waar onze toekomst rust.

Hier leeft de wijk op het plein en (in) de straat(en),
In de buurthuizen waar er altijd iemand voor je staat.
Bij Escamp, De Wissel, mooie buurten, (dichtbij),
(Dit is de plek) Waar jongeren een stem krijgen, gehoorzaamheid.

Je groeit op tussen flats, waar het leven nooit stilstaat,
Het plein is je speelveld en de straat je naam draagt.

Den Haag Zuid-West verbindt, waar je ook vandaan komt.
Elke straat een verhaal, elke stem (is) een bron.

Fietsen langs het Zuiderpark, voetballen op de stoep,
Met je vrienden op avontuur, wie goed doet – goed ontmoet.

We kijken vooruit, maar vergeten niet waar we staan.
Een wijk vol verleden, waar de toekomst voor ons bestaat.
Jong helpt oud, oud voelt de kracht, Zuidwest leeft,
(dat is) generatie op generatie gebracht.

Op de markt in de Leyweg, (zijn) de beste geuren van de wereld,
Elke cultuur is hier te vinden, vlaggen op de muur geschilderd.
De bakker die lacht en de slager kent je naam.
Het zijn de mensen die naar je luisteren,
De mensen die er voor je staan.

Tussen schaduw en straatlicht waar de stad nooit slaapt,
Hier groeit veerkracht in mensen, Jong en oud, we leren van elkaar.
Zuid-west is de plek met vele kansen,
Zuid-west is de plek waar de toekomst begint... op z'n best.

ANGELO DE NOOIJER

NAAR
INHOUD

LEVELUP MAGAZINE

EEN ODE AAN HET JEUGDWERK
IN DEN HAAG ZUIDWEST

Voorwoord Mariëlle Vavier	6
DE KRACHT VAN MEIDENWERK IN ZUIDWEST	8
Systeemmoetheid, nieuwe hoop en écht samenwerken	14
Van stagiair tot aansprekend rolmodel	18
Zonder vertrouwen kom je nergens	22
COLUMN FLEUR BAAK	24

Colofon
Dit magazine is een uitgave van Nationaal Programma Zuidwest in samenwerking met Gemeente Den Haag.

LevelUp magazine bundelt (veel)krachtige verhalen over jeugdwerkers en jongeren in Den Haag Zuidwest. Inspirerende rolmodellen, eerlijke interviews, treffende columns en mooie fotografie geven de jongeren en de jeugdwerkers het podium dat zij verdienen.

Een magazine dat alleen tot stand kon komen door het enorme enthousiasme en de betrokkenheid van de deelnemende jongeren en jeugdwerkers.

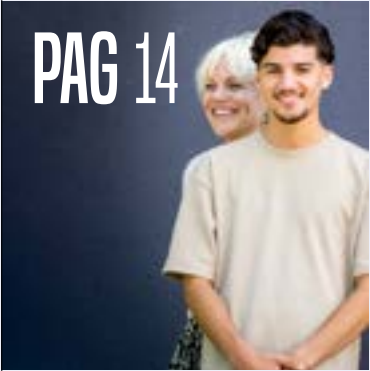
Vormgeving
Carrie Swarts en Sybren Kuiper

Fotografie
Martijn Beekman en Valerie Kuypers

Redactie
Marijn Pot en Marlies van der Kolk

Coördinatie en Eindredactie
Barbara van Rest en Marlies van der Kolk
Haagse Schatten

Oplage 800 stuks / September 2025

INHOUD

KUNST IN BOUWLUST	26
ZUIDWEST, DAAR ZIT MUZIEK IN	30
Straat ontmoet school	34
Ook op online hangplekken moeten we zijn	38
INTERVIEW SHEMAR	42
Van mens tot mens bereik je zoveel meer	46
BUURTBROEDERS	48
In gesprek met Oussama en Marouane	52
Werken aan Sportstad Den Haag	56
MOERWIJK FOREVER	62
Jeugdraad Moerwijk	68
Column Esther van der Wel	72
Wat wens je voor Zuidwest?	73
Waar ben je trots op in Zuidwest?	74

EEN TOEKOMST BOUWEN MET DE JONGEREN VAN ZUIDWEST

TERUG NAAR
INHOUD

In Den Haag Zuidwest gebeurt veel. Het gebied is jong, dynamisch en divers. Maar Zuidwest krijgt vaak vooral aandacht als het gaat om problemen of zorgen. Terwijl er zoveel kracht en verbondenheid in de wijken Moerwijk, Morgenstond en Bouwlust en Vrederust schuilt. Dat zien we terug in dit magazine, waarin jongeren zelf aan het woord zijn, samen met jeugdwerkers en andere betrokkenen. Hun verhalen maken zichtbaar hoe belangrijk het is dat we niet alleen over, maar vooral mét jongeren moeten spreken en werken.

Dit magazine laat zien wat er gebeurt als jongeren serieus worden genomen. Als je vertrouwen geeft. Als je luistert. Als je ruimte en tijd maakt voor initiatieven van onderop. Of het nu gaat om de Jeugdraad van Moerwijk of om de Buurtbroeders. Het zijn jongeren die actief werken aan verbinding en veiligheid in hun wijk. Jongeren die rolmodellen zijn.

Ook het meidenwerk, vaak de stille kracht van het jeugdwerk, verdient een bijzonder

podium. In meidenkamers door heel Zuidwest ontstaan vriendschappen, groeit zelfvertrouwen, en wordt gebouwd aan perspectief.

De verhalen in dit magazine gaan over hoop, doorzettingsvermogen en verbondenheid. Jongeren vertellen wat hen helpt, wat beter kan, en wat ze nodig hebben om verder te komen. Het Jongeren Perspectief Fonds is daar een mooi voorbeeld van: jongeren krijgen er geen korte interventie, maar duurzame begeleiding, met tijd, persoonlijke aandacht en vertrouwen. Precies wat nodig is om toekomstperspectief op te bouwen.

Ook laten deze verhalen zien dat het niet alleen om praten gaat, maar om concrete acties. Zoals de integrale samenwerking tussen onderwijs en jeugdwerk op Haagse scholen. Door jongeren op school én in hun wijk te begeleiden, ontstaat continuïteit en vertrouwen. De rode draad in alle verhalen die je in dit magazine leest.

Jongeren in Zuidwest lopen nog steeds tegen drempels, wantrouwen en kansenongelijkheid aan. In onze stad, waarin iedereen mee moet kunnen doen, moeten

we ons steeds opnieuw afvragen: krijgen alle jongeren echt de ruimte om zichzelf te zijn, hun stem te laten horen en hun toekomst op te bouwen?

Dit werk en dit magazine gaan over meer dan projecten of programma's. Het gaat over investeren in vertrouwen, een gevoel van veiligheid, erbij horen, jezelf kunnen zijn. Jongeren verdienen een plek waar ze niet beoordeeld, maar gezien worden. Waar ze fouten mogen maken en kunnen dromen. Waar ze kunnen bouwen aan een fijn leven. In hun wijk, op hun eigen manier.

Jeugdwerk maakt hierin het verschil. Dat lees je ook in de ervaringen van jongeren, die zich na begeleiding soms zelf willen inzetten als vrijwilliger of als jeugdwerker.

Dit magazine is een ode aan hun veerkracht, en aan de kracht van samen investeren in een wijk. Voor, door en mét jongeren. Ik wens je veel leesplezier en inspiratie.

Mariëlle Vavier is wethouder Armoede, Inclusie en Volksgezondheid in Den Haag.

**Van
bescheiden
meiden tot
sterke
vrouwen:**

DE KRACHT VAN MEIDENWERK IN ZUIDWEST

Nora (links) met Amal (midden) & Nadia (rechts)

Op de foto's zie je Nora met Amal en Nadia. Nora wilde graag op de foto. De andere meiden kozen er bewust voor om dat niet te doen. Een mooi resultaat van de lessen over mentale weerbaarheid. Zij lieten hiermee namelijk precies zien wat ze in de loop der tijd geleerd hebben: voor zichzelf opkomen, grenzen aangeven en niet zomaar iets doen waar je je niet comfortabel bij voelt. Juist dát is krachtig.

DE KRACHT VAN MEIDENWERK IN ZUIDWEST

Het is de stille kracht van het jeugdwerk: meidenwerk. Vaak onderbelicht, maar van onschatbare waarde. In buurthuizen in Zuidwest bouwen meiden aan vriendschap, zelfvertrouwen en vaardigheden voor de toekomst. En dankzij betrokken meidenwerkers zoals Nadia en Amal bloeien ze op.

Onmisbaar

Veel jeugdwerk focust – wellicht onbewust – op jongens: die komen vaak uit zichzelf naar het buurthuis om te gamen of te chillen. Maar meiden? Die zie je minder snel. Zij zijn geen 'probleemjongeren' die op straat hangen. Maar meiden hebben hun eigen mentale problemen. "Je weet niet wat er in hun hoofd en hart gebeurt, dus voor meiden hebben we meer nodig. Zij zoeken een veilige plek waar ze hun hart kunnen luchten," vertelt Nadia. "Een plek waar je elkaar kent, waar je gezien wordt." "En meiden willen iets dóen," vult Amal aan. "En dan heb ik het niet over een simpele spelletjesmiddag, maar iets wat inspeelt op de hypes die ze op social media voorbij zien komen." Het besef dat de meiden uit Zuidwest een speciale plek verdienen, leeft al sterk in de wijken. In buurthuizen zijn speciale meidenkamers ingericht, waar op vaste momenten meiden samenkomen. De opzet is simpel maar doeltreffend: een vertrouwde omgeving waar ruimte is om te praten over wat de meiden bezighoudt, te leren van elkaar, en samen een hippe activiteit te organiseren.

Zaadjes planten en zien groeien

Binnen de meidenkamers worden ook serieuze thema's aangepakt. Amal is met een groep meiden begonnen aan een project over mentale gezondheid. De impact? Die is zichtbaar. "Er kwam een meisje binnen, heel teruggetrokken. Nu springt ze vrolijk naar binnen en kletst aan één stuk door. Als ze eenmaal merken dat ze ertoe doen, dat er naar ze geluisterd wordt... dan gaan ze stralen. Ze leren keuzes maken, hun mening geven en voor zichzelf opkomen. Dat is pure empowerment. En dat is waar we het voor doen."

In dit project leren meiden niet alleen over thema's als 'grensoverschrijdend gedrag', 'omgaan met geld' en 'love yourself', maar ook over hun eigen krachten. Zo deden de meiden een test waarin hun sterke karaktereigenschappen naar voren kwamen. "We ontdekten dat de één een geboren leider is, de ander bleek weer super ondernemend en goed in organiseren. Het gaf ze zo'n boost om zo'n analyse over zichzelf te krijgen. Extra leuk was dat er ook een 'ideale baan' voor elk meisje uitrolde, waarmee ze houvast hebben voor hun keuzes in de toekomst."

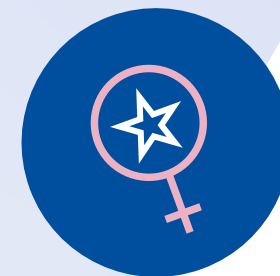
Er is ook ruimte voor plezier: de Pyjama Party was afgelopen jaar een hoogtepunt. Alles werd door de meiden zelf georganiseerd met begeleiding van Amal, die hen het vertrouwen gaf om het zelf te doen. "En als ze zoiets doen, doen ze het ook van A tot Z. Je kan niet alleen iets leuks willen doen en het vervolgens niet afmaken. Maar de meiden hebben een groot verantwoordelijkheidsgevoel en staan na hun activiteit gewoon de boel netjes op te ruimen."

Stabiele basis, grote impact

Wat het verschil maakt in Zuidwest? Continuïteit. "Als meidenwerker ben je een vast gezicht," vertelt Amal. "We kennen ze vanaf jonge leeftijd. En ouders weten: als ze naar Amal gaan, zit het goed." Meiden komen na school op vrijwillige basis. Toch zijn ze er. Week in, week uit. Omdat ze zich gezien voelen. Omdat ze mogen zijn wie ze zijn. En omdat er mensen zijn die in hen geloven. "Voor mij is het uiteindelijk natuurlijk gewoon mijn werk," zegt Nadia, "maar als ik een kaartje krijg van de meiden waarin staat hoeveel het voor hen betekent, weet ik: dit is zó waardevol. Meidenwerk maakt écht het verschil." In Zuidwest is het glashelder: meidenwerk maakt impact. Het is geen luxe, maar noodzaak. Hier groeien meisjes op tot krachtige jonge vrouwen. Niet vanzelf, maar dankzij veilige plekken, liefdevolle begeleiding en de ruimte om zichzelf te zijn.

“Ze leren keuzes maken, hun mening geven en voor zichzelf opkomen. Dat is pure empowerment. En dat is waar we het voor doen.”

Amal

“Het is zó waardevol om te merken dat je ertoe doet én iets kunt betekenen voor anderen.”

School des Levens Nora

School des Levens ontstond in 2018 in de Haagse Schilderswijk. Jongeren tussen de 15 en 18 jaar krijgen met dit programma de kans om te ontdekken wat ze in huis hebben, zichzelf te ontwikkelen én iets terug te doen voor hun wijk. Nora (18) deed in 2023 mee aan de eerste editie van School des Levens in Morgenstond. Toevallig een editie met alleen maar meiden.

“De eerste tien weken leerden we elkaar goed kennen,” vertelt ze. “Daarna gingen we in de tweede tien weken aan de slag met een project voor de wijk. We organiseerden ‘Friends vs Friends’, een middag vol games, met VR-brillen, Just Dance en allerlei andere spellen. Als team kon je een prijs winnen bij de verschillende activiteiten.” Met een brede glimlach voegt ze toe: “Ik ben misschien een beetje bevooroordeeld omdat ik het zelf heb georganiseerd, maar het was écht een succes! Er kwamen veel mensen op af, de sfeer was gemoedelijk en iedereen ging prettig met elkaar om.”

Voor Nora was het een bijzondere ervaring. “Het was de eerste keer dat ik zélf iets groots organiseerde. Spullen regelen, een locatie huren... Natuurlijk kreeg ik hulp, maar ik droeg ook echt verantwoordelijkheid. Samen met de anderen. Dat was spannend, maar ook heel leerzaam. Je leert samenwerken, rekening houden met elkaar en ontdekt hoe iedereen op zijn eigen manier het beste tot z'n recht komt. We zijn echt een hechte groep geworden, er zijn zelfs vriendschappen ontstaan.”

Ze straalt als ze terugdenkt aan het project. “Ik wist niet dat ik dit kon. Maar nu voel ik me veel zekerder. Het is zó waardevol om te merken dat je ertoe doet én iets kunt betekenen voor anderen.”

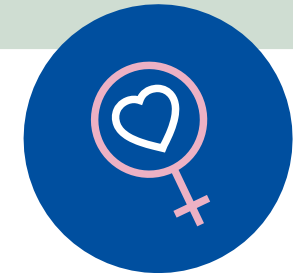
Samen groeien Layla en Linaa

Layla (14) komt al van jongs af aan bij het buurthuis. “Eerst bij het vorige buurthuis in de Aagje Dekenlaan, want mijn basisschool zat daarnaast.

Zussen van vriendinnen kwamen daar vaak en via hen rolde ik erin. Eerst bij Nadia, later bij Amal. Ik heb steeds meer vriendinnen meegenomen en nu zijn we echt een hechte groep geworden.” De meidenkamer is dé plek geworden waar ze elkaar beter leerden kennen. “Via vriendinnen van vriendinnen raakten we allemaal met elkaar verbonden. Je komt elkaar tegen in de buurt en weet dan wat er bij de ander speelt. Ook al zitten we op verschillende scholen, dankzij de connectie van de meidenclub zie je elkaar toch en blijf je betrokken.”

Ook Linaa (16 jaar) sloot aan bij de meidenclub en werd minstens zo actief: liep stage in het buurthuis, begeleidde er jongere meiden en weet inmiddels dat ze verder wil in *social work*.

Ze paste zelfs haar studie aan om zich verder te ontwikkelen in deze richting: “Ik begeleidde meiden van 8 tot 12 jaar. Samen koken, praten, activiteiten doen. Soms hadden ze eerst ruzie, maar later zag je ze goed met elkaar omgaan. Dan ben ik best trots om te zien dat ik daar iets goed heb gedaan. Ik wil dit later in mijn leven ook blijven doen. Ik hoop dat ze van mij meekrijgen dat je in het buurthuis helemaal jezelf kunt zijn. En dat je leert om samen door te groeien, zelfs als het in het begin soms botst.”

Meidenclub Morgenstond

Lina, Maissa, Ibtissam, Dina en Roudawa

Vijf meiden (allen rond de 12 jaar) begonnen zelf een wekelijkse meidenclub voor meiden tussen de 9 en 13 jaar. Ze bedachten het programma, regelden alles van begin tot eind en zorgden zelfs dat na afloop alles netjes werd opgeruimd.

“We wilden in de kerstvakantie meedoen met een activiteit in de meidenkamer bij Nadia,” vertelt één van hen. “Maar het zat helemaal vol!” Dat was het moment waarop het idee ontstond: dit kunnen we ook zelf organiseren. Ze namen contact op met meidenwerker Nadia en vroegen: “Wanneer kunnen we samen komen om iets op te zetten?” Nadia hielp op de achtergrond mee, maar het initiatief en de ideeën kwamen volledig van de meiden zelf. Van een middagje skincare, een sushi- of Matcha workshop tot het organiseren van een gezamenlijke iftar: alles werd door hen bedacht én uitgevoerd. “Het is hún programma,” zegt Nadia trots, “wij helpen alleen om het tot leven te brengen.”

“Het leek ons leuk om iets te doen waardoor meiden uit de buurt elkaar beter leren kennen,” leggen de vijf uit. “We kenden het buurthuis al een beetje, dus we wisten wat er mogelijk was. We hebben alle taken samen verdeeld en als een team gewerkt.”

En met succes: de activiteiten zaten keer op keer vol. “Er wilden vaak nog meer meiden meedoen, maar dat paste gewoon niet meer,” zeggen ze. Nadia vult aan: “We moeten bewust een grens stellen. Het gaat niet om zoveel mogelijk deelnemers, maar om een veilige sfeer waarin iedereen gezien wordt en intimiteit bewaard blijft. Alleen dan kun je echt een band opbouwen.”

Wat de meiden misschien wel het meest trots maakt, is dat ze anderen hebben geïnspireerd. “Nu zijn jongere meiden óók bezig om hun eigen activiteiten op te zetten,” vertellen ze enthousiast. “Dat voelt heel bijzonder en maakt ons trots. Je merkt dat je echt iets in gang hebt gezet.”

SYSTEEM- MOEHEID, NIEUWE HOOP EN ÉCHT SAMEN WERKEN

Amir (20) uit Den Haag Zuidwest groeide uit van gedreven jongere die zijn zegje deed in de gemeenteraad tot een serieuze gesprekspartner voor gemeente en professionals. Saskia de Vin is projectleider van het SPUK-traject 'Veerkracht en Weerbaarheid' van jonge inwoners in Den Haag Zuidwest en besloot: we gaan dit anders doen. Geen beleid over jongeren zonder jongeren.

In dit open gesprek blikken Amir en Saskia terug op hun ontmoeting en samenwerking, én kijken ze vooruit: hoe werken we samen aan een open en gelijkwaardig Zuidwest?

EEN GESPREK TUSSEN **AMIR & SASKIA**

Saskia

Ik zag Amir voor het eerst toen hij in de gemeenteraad sprak. Dat moment maakte indruk: met zijn broer en twee andere jongens vertelde hij hoe zij hun wijk Vrederust ervaren. Ze lieten zien dat er naast uitdagingen ook veel kracht en verbondenheid in de wijk is, die vaak over het hoofd wordt gezien.

Amir

Ik was van jongs af aan al veel betrokken in de buurt, maar dat was wel het moment dat alles heel snel ontwikkelde en groot werd. We wilden niet stil blijven zitten als anderen een vertekend beeld van onze wijk gaven. We gaven aan dat wij, als jongeren uit de wijk, ons vaak niet konden vinden in bepaalde woorden en beelden die geschetst werden. Daartegenover zetten we ons eigen verhaal en maakten we duidelijk dat Vrederust meer is dan de problemen die er zijn en vaak worden uitvergroot.

Saskia

Het was zo sterk dat er vanuit de buurt zelf andere verhalen naar voren kwamen dan je tot dan toe in de gemeenteraad hoorde.

Amir

Uit deze eerste inspraak in de gemeenteraad, is vervolgens de Jeugdraad Vrederust ontstaan. We kregen als tip dat je met zo'n 'samenwerking' sterker staat en jezelf echt kunt vertegenwoordigen. De Buurtmoeders hebben daar een belangrijke rol in gespeeld en ons aangespoord. Een half jaar lang gingen we overal op gesprek, gaven we input. Iedereen wilde iets van ons. Dat was natuurlijk heel goed en voelde sterk, maar het was ook intens. Bijna een fulltime baan. Terwijl wij jongeren waren hè! We hadden ook gewoon school, stage en werk dat doorliep. En wij maar rennen.

“Ik dacht: dit is het laatste wat ik nog doe. Daarna ben ik klaar met praten zonder dat er iets verandert.”

Amir

Saskia

We vergeten wel vaker dat mensen ook nog een heel leven hebben naast hun betrokkenheid. Als gemeente vragen we dus soms te veel van ze. Die jongens kunnen natuurlijk ook niet zomaar op een dinsdagmiddag komen opdaven. Dan zijn ze op school, of aan het werk.

Amir

Toen we aan de gemeente vroegen of ze hier iets in konden betekenen, gingen ze 'kijken wat ze konden doen.' We waren er echt niet op uit dat het onze baan werd, met een fulltime salaris, heus niet. We deden het écht voor de jongeren uit onze wijk. Maar we konden de inkomsten uit onze bijbanen niet zomaar inwisselen voor het vrijwillige werk dat we deden voor de Jeugdraad. Dat 'kijken wat we kunnen doen' duurde maar. Het bleef stil op de lijn. Helaas is de Jeugdraad Vrederust toen eigenlijk een beetje doodgebloed. En toen ben ik eerlijk gezegd mijn vertrouwen verloren in de gemeente en de betrokken organisaties.

Saskia

Toen ik eind 2024 begon als projectleider van het SPUK-traject 'Veerkracht en Weerbaarheid' wilde ik jongeren zelf betrekken. Echte vooruitgang begint bij het luisteren naar de mensen om wie het gaat. Niet óver ze praten, maar mét ze werken. En daar kwam Amir weer voorbij. Hij was de enige jongere bij onze eerste sessie.

Amir

Ik was er, maar wel terughoudend. Ik dacht: dit is het laatste wat ik nog doe. Daarna ben ik klaar met praten zonder dat er iets verandert. Maar deze keer voelde het anders. Deze vorm had ik nog nooit gezien. Iedereen zat samen: gemeente, jeugdwerkers, betrokken organisaties. Geen losse eilandjes. En toen sprak ik met Saskia.

Saskia

Dat gesprek is me bijgebleven. Amir zei letterlijk: 'Jullie hebben mijn laatste energie nog net te pakken.' En ik dacht: die mogen we niet verspillen.

TERUG NAAR
INHOUD

Amir

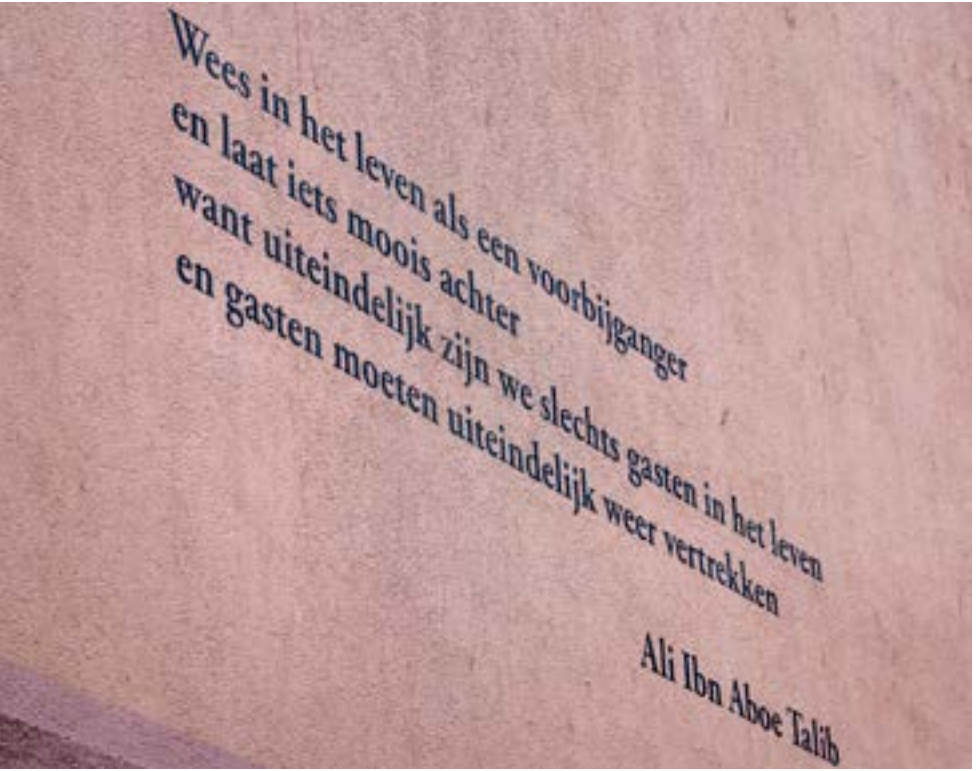
Ik doe nu mee aan het participatief onderzoek in de wijk. Met zo'n vijftien andere jongeren. We krijgen training van het LUMC en gaan onderzoek doen naar de veerkracht en weerbaarheid van jongeren in Zuidwest. We willen weten wat jongeren nodig hebben. Dat we dat zelf onderzoeken en middelen krijgen om de ideeën uit te werken en uit te voeren is nieuw.

Saskia

Dat jullie als jongeren zelf de wijk ingaan en de juiste vragen stellen... daar geloof ik in. En ik vind dat het jullie ook iets moet opleveren. Daarom krijgen de jongeren nu aan de hand van het aantal uren dat ze werken aan het onderzoek in natura betaald.

“Er wordt vaak zo slecht gepraat over deze wijken. Er zijn veel uitdagingen, maar er ligt ook zo veel kracht.”

Saskia

Gewoon wat ze zelf willen en nodig hebben voor hun ontwikkeling: een laptop, een aantal rijlessen of een deel van een opleiding. Voor het jongerenadviesbureau dat ik wil opzetten, kijken we zelfs of de betaling vanuit een stichting kan gebeuren. Geld is toch ook een middel om jongeren gelijkwaardig en serieus te betrekken bij vraagstukken in de wijk. En het biedt de kans om van dit soort werk een bijbaan te maken. Want dit werk is géén vrijwilligerswerk. Het is expertise.

“Dit werk is géén vrijwilligerswerk. Het is expertise.”

Saskia

Amir

Ja, die erkenning is belangrijk. Die hebben we in het verleden echt gemist. De gemeente maakt in mijn ogen echt vreemde keuzes soms. Neem de Jeugdraad: die was opgezet door jongeren zelf, vanuit eigen initiatief. Uit de wijk.

Die geef je vervolgens niet genoeg aandacht, tijd, geld en begeleiding, dus dat bloedt dood. En nu worden diezelfde middelen wel opgehoest voor een onderzoek naar wat er misging en of er behoefte is aan een nieuwe raad. Via omwegen en externe partijen wordt dan nu weer een nieuwe raad opgezet. Terwijl er vanuit ons destijds van binnenuit gestart was met een Jeugdraad.

Saskia

Het is belangrijk dat jeugdleden goede begeleiding krijgen. In Moerwijk is Wijkz sterk betrokken bij de Jeugdraad daar, wat erg goed werkt. Daar zijn de jongeren al jaren actief. Jammer dat dit in Vrederust destijds niet gelukt is. Dat vindt de gemeente zelf ook moeilijk hoor. Je ziet jongeren met een enorme drive, die echt willen, en dan stokt het bij geldstromen, of ingewikkelde structuren. We willen wel, maar we weten niet altijd hoe, missen handelingsperspectief. Het systeem zit soms in de weg.

Amir

Maar kom dan zélf de wijk in denk ik dan. Doe niet alles via een ingehuurd bureau. Wij zijn er al. Je hoeft geen rapport van honderd pagina's op te laten stellen om te weten wat er nodig is. Vraag het gewoon aan mij.

Saskia

Ja! 'Kijk eerst in je eigen koelkast' is een uitspraak die ik laatst las en hier ook goed van toepassing is. Kijk eerst naar het talent dat er is, voordat je van buiten gaat toevoegen. Dat vraagt echt een andere manier van denken, die we nog niet gewend zijn. Als gemeente denken we vaak dat we iets moeten toevoegen, terwijl we gewoon iets moeten versterken. En dat doen we met dit traject nu ook echt!

Amir

Wat bij de Jeugdraad ook had geholpen was goede begeleiding. Het was te veel voor ons. Zóveel reacties op dat inspraakmoment, zóveel vragen. Maar er was niemand die ons daarmee hielp of begeleidde in het zetten van de juiste vervolgstappen. Dat moet anders.

Saskia

Ook daar wil ik aan bijdragen. Die begeleiding moet er ook zijn. En dan heb ik het niet over een begeleider die de boel overneemt, maar iemand die op de achtergrond ondersteunt. 'Onzichtbaar duwt', om het zo maar te zeggen. Zodat we zorgen dat jullie kracht overeind blijft, maar wél met back-up.

OVER SPUK

Het Rijk stelt via SPUK, Specifieke Uitkering, geld beschikbaar aan gemeenten. In deze regeling hebben de vier ministeries van OCW, SZW, VWS en BZK de geldstromen gebundeld. Het toegekende geld van de SPUK Kansrijke Wijk dient ter preventie van armoede en schulden en om veerkracht en weerbaarheid van jonge wijkbewoners te bevorderen.

In Den Haag Zuidwest wordt SPUK ingezet om met bewoners, jongeren, scholen en professionals aan duurzame oplossingen te werken. Niet top-down, maar vanuit de kracht van de wijk. Het traject loopt in de wijken Moerwijk, Morgenstond en Bouwlust en Vrederust.

Saskia de Vin is projectleider vanuit de gemeente Den Haag.

**VAN STAGIAIR
TOT AANSPREKEND**

ROLMODEL

Maier (links) & Ayman (rechts)

VAN STAGIAIR TOT AANSPREKEND ROLMODEL

Tegenover me zitten twee jonge jongens, vrienden haast. Toch blijken de verhoudingen anders te liggen. De inmiddels 20-jarige Ayman kwam een aantal jaar terug regelmatig in wijkcentrum Bouwlust. De nu 26-jarige Maher was daar de jeugdwerker en had al snel door dat Ayman zich heel positief onderscheidde. “Als jeugdwerker zie ik dagelijks hoe belangrijk het is dat iemand op je vertrouwt, zelfs als je zelf nog twijfelt. Jongeren hebben soms alleen dat ene zetje nodig, een kans, een persoon die zegt: ‘Ik geloof in jou’. In Ayman zag ik al snel iets bijzonders.” Een verhaal dat laat zien wat er gebeurt als je jongeren ruimte en vertrouwen geeft om te groeien.

Maher trapt direct treffend af: “Ik had veel mooie verhalen aan kunnen dragen voor dit magazine, maar op dit verhaal ben ik echt best trots, ook al is dat een beetje ongemakkelijk om over mezelf te zeggen.” Maher is al een aantal jaar als jeugdwerker actief in Bouwlust. Hij kent Ayman als jongere die het wijkcentrum regelmatig bezoekt. Ayman was op zoek naar een stageplaats voor zijn opleiding Sociaal Werk. Hoewel er formeel geen plek meer was voor stagiaires (het maximum aantal binnen de organisatie was al bereikt) besloot Maher Ayman toch een kans te geven, omdat hij direct zijn potentie herkende.

“Jongeren hebben soms alleen dat ene zetje nodig, een kans, een persoon die zegt: Ik geloof in jou.”

Maher

Ik kon meteen op hem bouwen

“Ik zag iets in Ayman wat ik niet zo heel vaak zie,” licht Maher toe. “Een bepaalde mentaliteit waarmee hij zich onderscheidde. Ik kon meteen op hem bouwen, hij was serieus en kwam afspraken na. Ik wilde hem via deze stage graag een springplank geven.” En die springplank kreeg hij. Want ondanks dat Ayman het, in tegenstelling tot alle andere jongeren die stage liepen bij Maher, zonder stagevergoeding moest doen, zette hij zich keihard in voor het jeugdwerk in Bouwlust en was hij al snel een heel fijne en trouwe aanwinst.

Nog geen diploma, wel de juiste match

Tijdens de stageperiode van Ayman nam zijn maatschappelijke carrière een onverwachts snelle sprong. Een nieuw project werd gelanceerd in Den Haag Zuidwest: het Bijbanenloket. Nadat dit project een aantal maanden onderweg was, werd er gezocht naar een nieuwe jobcoach; iemand die jongeren tussen de 14 en 21 jaar begeleidt naar passende bijbanen. Maher had hiervoor direct iemand op het oog en dat tipte hij dan ook bij de voor hem bekende projectleider van de gemeente Den Haag. Je voelt 'm al aankomen: Ayman. Want ondanks dat hij zijn diploma nog niet op zak had, geloofde Maher zó in hem dat hij zijn naam alvast liet vallen. “Ayman is een bekend gezicht in de wijk, spreekt de taal van de jongeren en was hard op weg om zelf ook een rolmodel te worden”, legt Maher uit.

Van jongere naar stagiair naar professional

En zo geschiedde. Een paar maanden later mocht Ayman op gesprek. Zijn stage was inmiddels afgerond en zijn cv en motivatiebrief opgesteld. Hiervoor kreeg hij de nodige hulp en begeleiding van Maher. Met nog wat fijne sollicitatietips op zak, solliciteerde de 19-jarige Ayman op zijn eerste serieuze baan als jobcoach. “Dat ging best goed, want ja ik kreeg de baan,” vat Ayman dat gesprek kort samen. Inmiddels zijn we ruim een jaar verder, is Ayman een graag geziene jobcoach in Zuidwest én begeleidt hij (met diploma inmiddels op zak) nu zelf jongeren naar een passende bijbaan. “Zonder Maher was ik nooit bij het Bijbanenloket terecht gekomen”, vertel Ayman. Hij vervolgt: “Dat ik nu in dienst ben van de gemeente Den Haag had ik twee jaar terug niet durven dromen.”

Dezelfde voelspriet

Als jobcoach is Ayman nu vijf dagen in de week actief in Zuidwest. Elke dag is hij te vinden op een andere locatie. Zijn vaste locaties zijn de wijkcentra in Moerwijk en Bouwlust, het Jongerenpunt070 op de Leyweg, het ROC Mondriaan en het Zuid-West college. “Daar zit ik het dichtste bij de doelgroep én weten docenten en jeugdwerkers mij goed te vinden.” Ayman is vanuit deze rol actief op zoek naar samenwerkingen met werkgevers in Den Haag Zuidwest maar ook buiten deze

wijken. Zo ging hij onlangs in gesprek met Monkey Town De Uithof, waar hij inmiddels al twee jongeren wist te plaatsen.”

Maher sluit af: “Ayman heeft dezelfde voelspriet als ik: hij heeft ook snel door wat voor ondersteuning die jongere die tegenover hem zit nodig heeft. Een duwtje in de rug of juist hulp bij het vinden van de juiste richting. Hij weet natuurlijk als geen ander wat het betekent als iemand nèt dat stapje harder voor je zet. Dat vind ik heel mooi om te zien.”

“Dat ik nu in dienst ben van de gemeente Den Haag had ik twee jaar terug niet durven dromen.”

Ayman

TERUG NAAR
INHOUD

TEKST: MARLIES VAN DER KOLK / FOTOGRAFIE: MARTIJN BEEKMAN

ZONDER VERTROUWEN KOM JE NERGENS

HET LIJKT VOOR VEEL JONGEREN IN DEN HAAG ZUIDWEST EEN DUN LIJNTJE: OP 'HET GOEDE PAD' BLIJVEN OF ONDERWEG TOCH NET WAT ONHANDIGE AFSLAGEN NEMEN. DE 16-JARIGE JACENTHILO VERTELT OPENHARTIG OVER HOE JEUGDWERK VOOR HEM ECHT EEN VERSCHIL MAAKTE EN WAT ER GEBEURT ALS DIE STEUN EN BEGELEIDING WEGVALT.

Jacenthilo woont al jarenlang in Moerwijk. Werd van school gestuurd, kwam regelmatig met de politie in aanraking en er was zelfs een rechtszaak tegen hem. "Ik was één van die probleemjongeren uit Zuidwest, ging met de verkeerde mensen om, was eigenwijs en wist het altijd beter."

Inmiddels heeft hij, onder andere door een fijne coach, zijn plannen helder: hij start komend schooljaar met de opleiding Zorg en Welzijn, blijft zich inzetten voor het Jongeren adviespanel én ziet zichzelf binnen vijf jaar zelf als jeugdwerker.

Een tweede huis waar je kan hangen
"Het zijn de individuele jeugdwerkers die het verschil maken", legt Jacenthilo uit. "De band met jongeren is essentieel. Ze moeten zichzelf blijven en niet te hard hun best doen. Want zonder vertrouwen kom je nergens." Jacenthilo vervolgt: "Eigenlijk zijn we gewoon op zoek naar een tweede huis om te hangen en te chillen. Een paar jaar terug hadden wij zo'n plek. Het jongerenklusteam van Kharim zorgde ervoor dat we niet op straat hingen, iets nuttigs deden en het met elkaar gezellig hadden in het buurthuis.

"Ik was één van die probleemjongeren uit Zuidwest, ging met de verkeerde mensen om, was eigenwijs en wist het altijd beter."

Hij sprak onze taal en luisterde echt. Als zo'n plek wegvalt, ga je buiten hangen en heb je niets te doen. Je ziet oudere gasten in dikke wagens rijden, dat wil je ook. En om daar te komen, neem je dan niet altijd de juiste beslissingen," geeft Jacenthilo een eerlijk kijkje in zijn wereld.

Coach als voorbeeld

Na een heel lastige tijd kreeg Jacenthilo vanuit de gemeente Den Haag een coach toegewezen. "Mijn coach Aziz is voor mij echt een voorbeeld geworden. Hij vertelde over zijn eigen verleden, hoe hij zijn leven nu leidt, en liet me inzien dat ook ik kan veranderen. Maar het allerbelangrijkste: hij geloofde in mij, waar school, politie en leerplicht mij al lang hadden opgegeven." Zo mocht Jacenthilo door de inzet van Aziz een toelatingstest doen waarop hij MBO niveau 2/3 scoorde. "Ik weet haast zeker, dat ik zonder zijn inzet gewoon op niveau 1 geplaatst was." Via via kwam Jacenthilo ook in contact met Dimitri, de projectleider van het Jongeren adviespanel, die hem eveneens onder zijn vleugels nam.

En dat is wat Jacenthilo betreft ook de kern van zijn verhaal. "Mijn verhaal staat symbool voor veel jongeren in Zuidwest. Het zijn de mensen die jouw pad kruisen, die samen met jou het verschil kunnen maken. Ik wil Karim, Aziz en Dimitri dan ook bedanken dat ze in mij geloofden en mij mee lieten doen. Wat ik andere jongeren mee wil geven? Geef niet op. We zijn slimmer dan men denkt en kunnen meer dan er over ons wordt gezegd."

JONGEREN ADVIESPANEL

Op 1 maart 2025 is de gemeente Den Haag in Zuidwest gestart met het Jongeren adviespanel. Dit panel bestaat uit vijf jongens en meiden uit Den Haag Zuidwest.

Het doel van het panel is om de hulp, dienstverlening en interventies van professionals die zich richten op jongeren beter te laten aansluiten op hun behoeften. Of zoals Jacenthilo uitlegt: "Wij adviseren beleidsmakers over jongeren die net als ik met justitie in aanraking zijn geweest. We gaan in gesprek met reclassering en OM en geven tips en adviezen om om te gaan met jongeren zoals wij."

Samen met welzijnsorganisatie Wijkz worden deze jongeren op diverse gebieden getraind. Hoe verwoord je jezelf goed, hoe breng je advies uit en hoe presenteert je dit vervolgens, zijn daar voorbeelden van. Op deze manier worden de jongeren gelijkwaardige gesprekspartners van organisaties in de stad.

TERUG NAAR
INHOUD

**Fleur
Baak**

Brugfunctionaris en
gelukscoach in
Den Haag Zuidwest

Kleine gebaren en grote stappen

Een dag uit het leven van een brugfunctionaris

“Goedemorgen!”

De schooldag begint. Ik sta bij de deur, begroet kinderen en ouders. Die korte momenten zijn vaak waardevol: een lach, een knikje, een signaal. Als brugfunctionaris werk ik in Den Haag Zuidwest aan verbinding tussen thuis, school en de wijk. Geen dag is hetzelfde, en juist dat maakt het werk uitdagend en krachtig.

Vandaag start ik met een koffieochtend voor ouders. We gaan in gesprek over sociale media en de invloed ervan op kinderen. Het gesprek is open, warm en eerlijk. Na afloop vraagt een moeder me of ik haar kan helpen bij het aanvragen van de OV-kidsvrij-pas voor haar drie kinderen. Ik heb nog even tijd en we regelen het meteen. Een zorg minder en weer een ouder die een stapje verder durft te zetten.

Daarna een afspraak met een moeder die binnenkort met haar gezin verhuist vanwege sloop van hun woning. Ze hebben een urgentiewoning gekregen in Rijswijk. Fijn, maar spannend: deze wijk is hun thuis, hier kennen ze alles en iedereen. Nu moeten ze opnieuw beginnen. De grootste zorg? Een nieuwe, passende school voor hun kinderen. Ik help zoeken en heb contact met vier scholen. Uiteindelijk lukt het: er is plek, en de intern begeleiders van beide scholen pakken de overdracht samen op. De kinderen zijn welkom. Een grote opluchting.

Later op de dag denk ik terug aan een ander gezin. De leerkracht van de jongste leerling, net gestart op school, vroeg me een tijdje geleden: “Ben je al op huisbezoek geweest? Heb je al wat meer zicht op de gezinssituatie?” Een simpele vraag, met grote impact.

“Ik ging langs en ontdekte dat de moeder met haar vier kinderen net naar Den Haag was verhuisd, gevlucht uit een onveilige situatie. Geen meubels, geen huisarts, geen school voor de drie oudste kinderen.”

Ik ging langs en ontdekte dat de moeder met haar vier kinderen net naar Den Haag was verhuisd, gevlucht uit een onveilige situatie. Geen meubels, geen huisarts, geen school voor de drie oudste kinderen. Samen met moeder ben ik aan de slag gegaan: scholen benaderd, contact gelegd met het samenwerkingsverband. Na intensief schakelen zijn alle kinderen geplaatst. Het huis waarin het gezin terechtkwam, was nagenoeg leeg. Via het Jeugdeducatiefonds heb ik een aanvraag gedaan voor meubels: bureaus en stoelen, zodat de kinderen thuis een rustige plek kregen om te studeren. Samen met moeder en de oudste zijn we met mijn eigen auto op pad geweest naar de Ikea.

Deze casus laat zien hoe belangrijk het is om gezinnen integraal te ondersteunen: niet alleen op school, maar juist ook daarbuiten. Zodat gezinnen zich gezien voelen, weer perspectief krijgen en kinderen hun plek vinden in de samenleving.

Rond 15.00 uur sta ik weer op het schoolplein. Een moeder die ik eerder ondersteunde na een woningbrand komt naar me toe. Maandenlang leefden zij en haar gezin van 6 verspreid over logeerplekken. Nu vertelt ze me stralend dat ze eindelijk een nieuwe woning hebben met tuin. We omhelzen elkaar. Zoveel zorgen, en nu eindelijk perspectief.

Dit is de impact van mijn werk. Niet altijd zichtbaar, maar wel voelbaar. Tussen systemen en mensen, met aandacht en vertrouwen.

Bio

Fleur Baak (1983) is brugfunctionaris en gelukscoach in Den Haag Zuidwest. Ze bouwt bruggen tussen ouders, kinderen en scholen, en zet zich elke dag in om jongeren in kwetsbare situaties perspectief, stabiliteit en kansen te bieden.

Art-S

**EINDPRESENTATIE
ART-S-COOL
LAAT CREATIVITEIT VAN
JONGE MAKERS ZIEN**

TEKST: MARIJN POT / FOTOGRAFIE: MICHEL MEES EN KIJKLAB

Kunst in Bouwlust: kinderen tonen hun creaties aan de Marterrade

**MARTERRADE 10 IN BOUWLUST OMGETOVERD
TOT EEN TIJDELIJKE KUNSTGALERIE.**

Tientallen kinderen, hun ouders, buurtbewoners en begeleiders lopen langs de wanden waar kleurrijke tekeningen, monsters van klei, modeontwerpen en zelfs mini videoprojecties tentoongesteld zijn. Dit is de feestelijke afsluiting van een jaar lang kunstlessen van Art-S-Cool, dé plek waar kinderen uit de wijk elke week hun creativiteit de vrije loop mochten laten.

“Dit is mijn Haai-Tay”, zegt de 8-jarige Taylan trots terwijl hij zijn met zorg geboetseerde monster aanwijst. “Eerst maakten we een schets van een monster, daarna bedachten we welke kleuren ons monster moest krijgen. In de les erna maakten we het van klei. De mijne lijkt een beetje op een haai, maar hij is uniek – met mijn eigen naam erin verwerkt.”

De kinderen nemen hun ouders enthousiast mee langs de kunstwerken die ze dit jaar elke woensdagmiddag na schooltijd maakten. Minasu (7 jaar) wijst op een vrolijk gekleurd naambordje naast haar werk. “We hebben zelf de bordjes voor bij de tentoonstelling gemaakt. Zo kunnen de bezoekers precies zien wie wat heeft gemaakt. We hebben allemaal onze favoriete kleuren gebruikt en om te laten zien wat bij je past.”

Nichtjes Sare en Ela (9 en 11 jaar) komen elke woensdag samen naar de kunstles. “We worden steeds beter,” zeggen ze, terwijl ze hun zelfgemaakte ontwerpen van bloemenjurken tonen. “Deze hebben we ontworpen met stofjes, papier en zelfs boodschappentassen die anders weggegooid worden. De outfits passen bij elkaar. Een bloemenoutfit en een plantenoutfit. De juf zei ook nog dat we buiten de lijnen mochten werken.”

Kunstjuf Asena, die naast haar eigen kunstpraktijk bij Theater Dakota werkt als kunstdocent op een middelbare school en elke week hier kunstles geeft, knikt bevestigend: “Hoewel de kinderen hier werkten op een soort kleurplaat, sporen we ze aan om letterlijk buiten de lijntjes te kleuren en na te denken over dingen als accessoires. Denk in mogelijkheden, vormen, kleuren en materialen geef ik ze mee. Om ze daarin op weg te helpen begin ik elke les met voorbeelden van bekende kunstenaars of kunststromingen. Voor deze opdracht liet ik hen bijvoorbeeld bekend worden met

‘Trashion’, fashion van trash. Daarna krijgen ze de vrijheid. En dan zie je dat sommige kinderen helemaal los gaan met hun eigen ontwerp.”

Reza, die al het hele jaar als vrijwilliger helpt tijdens de lessen, ziet hoe de kinderen groeien van de lessen. “Vooral bij projecten die meerdere weken duren, zoals het monster van klei, zie je het zelfvertrouwen en de motivatie toenemen. Eerst ideeën schetsen, dan bouwen, bakken en schilderen. Ze zien het eindresultaat langzaam ontstaan, en dan willen ze ook terugkomen om het tot een mooi resultaat te brengen.”

**“Motivatie bij de kinderen is
zo leuk om te zien. Sommigen
willen in de zomervakantie
verder werken. Dat is het
mooiste wat er is: als kunst
een onderdeel wordt van hun
eigen leven.”**

Asena

Asena glimlacht: “Die motivatie bij de kinderen is zo leuk om te zien. Er zijn er nu zelfs een paar die het lesboekje waarmee we werken zelf hebben aangeschaft. Ze willen in de zomervakantie verder werken. Dat is het mooiste wat er is: als kunst een onderdeel wordt van hun eigen leven.” Dit schooljaar zit erop. En de lessen van Art-S-Cool ook. Maar we zien tijdens deze tentoonstelling dat er een zaadje is geplant bij de kinderen.

TERUG NAAR
INHOUD

De Marterrade 10 in Bouwlust stond een lange tijd leeg. Woningcorporatie Haag Wonen heeft de plek teruggegeven aan de wijk en het oude bedrijfspand is inmiddels omgetoverd tot een bruisende ontmoetingsplek.

Sinds november 2024 werkt Art-S-Cool met Haag Wonen aan de buurtontwikkeling rondom de Marterrade. Zij deden een uitvraag om met kinderen uit de buurt na te denken over de herinrichting van het plein. De thema's dromen, durven en doen stonden daarbij centraal. Zo ontstond het idee voor het 'Droomplein'. Het bij elkaar knutselen van dit plein vormde vervolgens een rode draad door het afgelopen lesjaar.

MET

Pip, coördinator Zuidwest bij Art-S-Cool vertelt: "We legden de kinderen uit dat er iets ging veranderen in hun buurt, en vroegen: wat zou jij graag zien op het plein? Alles mag. Je mag dromen."

De kinderen wilden een rustig en groen plein. Met een zachte ondergrond en geen tegels, zoals nu. Want als je dan speelt en valt is dat gevaarlijk. Het was voor hen belangrijk dat er een looproute over het plein liep, maar ook een looproute bovenlangs was. Van huis naar huis en boom naar boom. Met bruggetjes en boomhutten onderweg en een super stijlde glijbaan om weer naar straatniveau af te dalen. Dit pad noemden ze 'het Wolkenpad' en gaven ze weer met pluizige watjes.

Pip vervolgt: "De creatieve ideeën van de kinderen werden gepresenteerd aan de ontwerpers van de gemeente Den Haag die aan het plein werken. Wie weet wat dit daar losmaakt! Voor de kinderen heeft het in ieder geval veel betekend om betrokken te worden. Zo was er een jongen van tien jaar die later architect wil worden die hiermee, in woorden van zijn moeder, 'zijn droomcarrière in het klein mocht ervaren'. Dat zijn toch geweldige uitspraken? Daar doen we het voor."

"Door hen te betrekken bij het Droomplein, ervaren sommige kinderen hun droomcarrière in het klein."

Pip

DROOM PLEIN

"De juf zegt dat we hier buiten de lijnen mogen werken."

Sare & Ela

OVER ART-S-COOL

Art-S-Cool is een kunsteducatieve organisatie die zich richt op kinderen en jongeren in Den Haag. Ze verbinden bewoners door kunstprojecten in de wijk en geven kunstlessen op scholen, in buurthuizen en bibliotheken.

Sinds eind 2024 zijn ze actief op de Marterrade in Bouwlust. En dat slaat aan. Er is weinig tot geen vergelijkbaar aanbod voor deze leeftijd in de wijk. Een groep die nog te jong is na schooltijd een stuk door de stad af te leggen voor kunstlessen elders. Elke woensdagmiddag komen hier zo'n vijftien kinderen vanaf 8 jaar samen om te tekenen, schilderen, kleien of zelfs stop-motion video's te maken. Onder begeleiding van kunstdocenten en vrijwilligers ontdekken ze hun creatieve talent.

EEN WOLKEN PAD

TERUG NAAR
INHOUD

Dimitry (links) & Mido (rechts)

ZUIDWEST: DAAR ZIT MUZIEK IN

DIMITRY & MIDO
EEN POSITIEF GELUID

ZUIDWEST: DAAR ZIT MUZIEK IN

Dimitry en Mido brengen een positief geluid. Letterlijk. De twee jongens volgden de leerlijn Muziek Produceren bij Skill School Den Haag en ontdekten er niet alleen hun talent, maar ook een nieuwe structuur en motivatie in hun leven. “Je hebt hier niks te verliezen, alleen maar te winnen.”

“Kom gewoon, dan gaan we aan de slag.” Zo simpel was de uitnodiging om over de drempel te stappen bij Skill School, vertelt Dimitry. “Hani, een maatje van me, deed al mee en zei: dit is echt wat voor jou. Toen ik hem dat voor de derde keer hoorde zeggen, dacht ik: oké, ik kom gewoon kijken. Ik was meteen verkocht.” Ook Mido rolde min of meer toevallig binnen, toen hij Dimitry tegenkwam op station Moerwijk. “Hij liep met Jacin Trill en Hani over het perron. Ze kwamen net van Skill School en vertelden erover. Het klonk zo tof dat ik vroeg of ik kon aansluiten. De week erop was ik er. Ik ben een man van m’n woord.”

Elke week kwamen de jongens samen, in een groep van zo’n tien andere jongeren. “We leerden veel van elkaar én van onze coaches: artiest Jacin Trill en producer 808milli,” vertelt Mido. “Twee jonge artiesten met ervaring en succes. Hun track ging in 2017 viral, tot aan Amerika toe. Dat verhaal klinkt als een film, maar is echt gebeurd. Het laat zien dat het kán. Ze zijn doorgebroken vanuit Hoorn, niet echt een hiphopstad... Dat maakt indruk. Je weet nooit hoe het loopt in het leven. De enige die je tegenhoudt, ben je zelf.”

“JE KUNT JE DAG DOORBRENGEN MET GAMEN OF OP HET PLEIN HANGEN. OF JE KOMT HIER EN MAAKT IETS VAN JEZELF. HET IS AAN JOU.” Mido

TERUG NAAR
INHOUD

Je eigen sound ontwikkelen

De leerlijn Muziek Produceren duurt dertien weken en bestaat uit een combinatie van theorie en praktijk. Elke les start met een korte klassikale uitleg, daarna gaan de jongeren aan de slag om zelf tracks te maken op een laptop. “Ze kwamen met een koffer vol apparatuur: speakers, interface, microfoon. Binnen een paar minuten stond er een complete muziekstudio,” zegt Dimitry. “We leerden hoe je een beat opbouwt, welke sounds je kiest en hoe je een track afmaakt. In het begin lag de focus op schrijven en rappen, richting het einde werd het technischer: sound selection, structuur, productie. Jacin Trill nam het creatieve deel op zich, 808milli het technische.”

Mido en Dimitry bleken een goede combinatie. Waar Mido zich richtte op songwriting en rappen, had Dimitry al ervaring met produceren. Mido: “Zo leerden we van elkaar, én van de coaches. Die wisten trouwens niet alleen alles van muziek, maar gaven ook inzicht in het zakelijke stuk: hoe je jezelf als artiest ontwikkelt, hoe je omgaat met aanvragen en obstakels. Je krijgt echt het hele plaatje mee.” Dimitry vult aan: “We leerden elke week iets nieuws, en doordat je ermee bleef oefenen, leerde je superveel. Dat is het compound-effect: kleine stapjes die samen een groot verschil maken.”

“Ik maak muziek omdat ik het leuk vind, omdat ik er energie van krijg. Muziek is voor mij een kunstvorm. En kunst begint bij jezelf.”

Dimitry

Intrinsieke motivatie

Voor beide jongens is muziek méér dan een hobby. Mido: “Ik schrijf teksten sinds groep 7. Gewoon voor mezelf, niet omdat ik iets voor anderen wilde maken. Ik schrijf op wat ik voel: boosheid, verdriet of blijdschap en voel me daardoor beter. Het is kwetsbaar, maar ook krachtig. Als iemand zich in mijn woorden herkent, is dat mooi meegenomen. Maar ik doe het in de eerste plaats voor mezelf.” Dimitry herkent dat: “Ik maak muziek omdat ik het leuk vind, omdat ik er energie van krijg. Niet omdat ik beroemd wil worden. Natuurlijk is commercieel succes mooi en streef ik daarnaar, maar muziek is voor mij vooral een kunstvorm. En kunst begint bij jezelf.”

Je doet aan Skill School mee omdat je wilt leren, niet omdat je moet. Dat vrijwillige karakter werkt: “Ik heb jarenlang op school gezeten zonder motivatie,” zegt Mido. “En nu ging ik elke week uit mezelf. Omdat ik iets maakte waar ik trots op was. Omdat ik voelde dat ik groeide.” Dimitry knikt. “En het geeft je structuur. Elke vrijdagavond van vijf tot acht was ik bij Skill School. Iedereen was dan klaar met school of werk en dan kwamen we hier samen. Met coaches van wie je leert, met jongeren die hetzelfde willen als jij.

Skill School: leren door te doen

Skill School is er voor jongeren van 12 tot 30 jaar oud die willen leren, groeien of een zetje nodig hebben. Dat kan op het gebied van muziek, ondernemerschap, animatie of mode. Aan het Heeswijkplein 160 krijgen zij de kans om hun talenten te ontdekken, verder te ontwikkelen en op een positieve manier in te zetten.

De ‘leerlijnen’ van Skill School beslaan elk dertien lessen van drie uur, zijn gratis, en goed te combineren met werk, studie of een tussenjaar. Tijdens het traject krijgen deelnemers begeleiding van professionele coaches en rolmodellen uit het vakgebied van hun keuze. Iemand die niet alleen kennis overdraagt, maar ook inspireert met levenslessen. Het draait bij Skill School namelijk om meer dan het leren van nieuwe vaardigheden: jongeren werken intensief aan zelfvertrouwen, motivatie en zelfdiscipline.

Alles wat jongeren bij Skill School leren, is direct toepasbaar. De trajecten zijn verbonden aan maatschappelijke thema's: een animatie over geld, een rap over vrijheid of kleding upcyclen voor een duurzamere wereld. Na afloop ontvangen ze een officieel certificaat dat meetelt op hun cv.

Meer informatie: www.skillschool.nl/skill-school-den-haag

En ondertussen máák je iets, zie je resultaat en vooruitgang en leer je dingen die je écht verder helpen. De drie uur dat je hier zat vlogen voorbij. Je krijgt een band met de groep en kijkt ernaar uit elkaar weer te zien. Het is echt een goede omgeving om verder te komen.”

Beide jongens zijn het erover eens: Skill School heeft hen niet alleen muzikale vaardigheden opgeleverd, maar ook motivatie, structuur en vertrouwen in eigen kunnen. “Je kunt je dag doorbrengen met gamen of op het plein hangen,” zegt Mido. “Of je komt hier, en maakt iets van jezelf. Het is aan jou.” Dimitry besluit: “Ik raad het iedereen aan.”

DE KRACHT VAN VERBINDING TUSSEN ONDERWIJS EN JEUGDWERK

Dat in Zuidwest veel bijzondere samenwerkingen plaatsvinden moge duidelijk zijn. Zo ook in het project Straat ontmoet School, waarbij het schoolaanbod gekoppeld wordt aan het welzijnsaanbod uit de wijk. Door deze integratie ontstaat een sterke wisselwerking: het onderwijs krijgt toegang tot de expertise van welzijnsprofessionals, en jongeren leren jeugdwerkers kennen in een omgeving die ze dagelijks bezoeken. Dat dat verschil maakt, blijkt maar weer eens.

STRAAT ONTMOET SCHOOL

Verschil maken begint vroeg

Dankzij deze structurele samenwerking spreken school en welzijn inmiddels 'een gezamenlijke taal'. Signalen worden sneller opgepikt, en jongeren met zorgvragen krijgen via een warme overdracht toegang tot het wijkcentrum. De lijnen zijn simpelweg kort. En zo is preventie geen losstaand traject meer, maar is het verweven met het dagelijks leven op school én in de wijk.

DE KRACHT VAN VERBINDING TUSSEN ONDERWIJS EN JEUGDWERK

Vanaf maart 2023 was dit preventieproject een aantal maanden actief op 22 scholen, waarvan vier met volledig geïntegreerd jeugdwerk. Jeugdwerkers waren op school aanwezig, observeerden gedrag, gaven trainingen en organiseerden groeps- en individuele gesprekken met jongeren. Buiten schooltijd pakten ze de draad op in het wijkcentrum of de buurt. Die continuïteit bleek cruciaal: jongeren vertrouwden hun jeugdwerker sneller als ze die ook tegenkwamen in hun eigen leefomgeving.

Het project zet in op het kansvol en succesvol opgroeien van jongeren in Zuidwest en verhoogt het welzijn van doelgroep 10 tot 14-jarigen door:

- ♥ Te investeren in een veilige, stabiele thuisbasis;
- ♥ Te werken aan weerbaarheid van jongeren;
- ♥ Kansengelijkheid te vergroten;
- ♥ Toekomstperspectief te bieden;
- ♥ Horizonverbreding.

Dit doet *Straat ontmoet School* door het versterken van de volgende punten:

- ♥ Zelfvertrouwen van jongeren;
- ♥ Handelingsalternatieven van jongeren;
- ♥ Opvoedvaardigheden en betrokkenheid van opvoeders.

103
kinderen en
jongeren deden
mee aan
het onderzoek

CIJFERS LIEGEN NIET: DE RESULTATEN VAN STRAAT ONTMOET SCHOOL

GEMIDDELDE RAPPORTCIJFERS

8,6 8,4 7,9

Dit is het cijfer dat de jongeren gaven op de vraag 'Hoe begrepen voel jij je door jeugdwerkers'?

De jongeren beoordeelden hun eigen 'bewustwording van gewenst en veilig gedrag' eveneens met een dikke acht.

Het toepassen van het geleerde gedrag (handelingsperspectief) scoorde een 8-.

OPVALLENDE RESULTATEN UIT INTERVIEWS

- Gedragsverbetering zichtbaar bij 4 van 5 geïnterviewden;
- Netwerken & vriendschappen worden versterkt;
- Problemen worden vroeg gesignaleerd door aanwezigheid op school;
- Jongeren zien jeugdwerkers als benaderbaar & vertrouwd;
- Activiteiten zorgen voor plezier en afleiding van stress.

MEER CIJFERS UIT IMPACTMETING

92 van de 103 jongeren weten dat de jeugdwerker hen kan helpen.

88 van de 103 leerden iets nieuws van de jeugdwerker.

86 van de 103 voelen zich meestal gelukkig.

85 van de 103 hebben vertrouwen in zichzelf.

93 van de 103 voelen zich gezond.

BELANGRIJKSTE THEMA VOOR DE JONGEREN:

Veiligheid in omgang met vriendjes / vriendinnetjes

UIT DE PRAKTIJK: NADIA

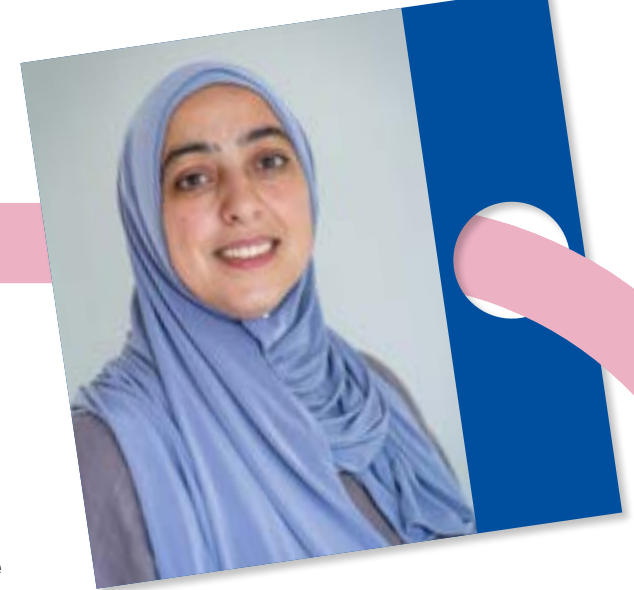
KINDER- EN MEIDENWERKER BIJ WIJKZ

“Eind 2023 werd ik via *Straat ontmoet School* betrokken bij een basisschool in de wijk Morgenstond. Eerder draaide een collega van mij daar sport- en spelactiviteiten, maar toen hij vertrok, nam ik het stokje over. Ik wilde van de school horen waar zij tegenaan liepen. Zij kwamen met een groepje meiden dat niet lekker in hun vel zat en waar problemen als meidenvenijn enorm speelden. Toevallig ben ik meidenwerker, dus dat kwam mooi uit.

Ik werk veel met methodieken als *Superwoman* en *Rots & Water*. *Superwoman* is een mooi programma met verschillende thema's die je flexibel kunt inzetten. Gaat het om zelfbeeld, dan kies ik een programma dat daarop focust.

Rots & Water is een weerbaarheidstraining die kinderen vanaf jonge leeftijd helpt om sterker in hun schoenen te staan. Op de basisschool vragen ze zich soms nog af waarom dat nodig is, maar je ziet op latere leeftijd hoe waardevol die vaardigheden zijn. En je kunt maar beter vroeg beginnen met zaadjes planten. Bij meiden focus ik bij *Rots & Water* op innerlijke kracht. Fysiek zijn jongens misschien sterker, maar meiden hebben een andere kracht. En leren hoe ze die inzetten, is veel waard.

Met een groep meiden uit groep 7 werkte ik meerdere weken onder schooltijd, op een vast moment in het rooster, aan het versterken van hun sociale en emotionele vaardigheden. In het begin moesten ze niets van me hebben: Wie ben jij? Wat kom je doen? Maar na een tijdje ontstond er een vertrouwensband. Toen kwamen ze los en deelden ze wat er speelde op school, bij hen thuis en online. Ze zagen mij niet als een van de docenten en zo'n rol is nodig, want hierdoor praten ze juist over thema's die anders onbesproken blijven.

“Ze zagen mij niet als een van de docenten en zo'n rol is nodig, want hierdoor praten ze juist over thema's die anders onbesproken blijven.”

Nadia

In een van de laatste bijeenkomsten kwamen de meiden met een zorgelijke melding over een klasgenootje. Dat de meiden dit bij me aangaven, zegt alles over het vertrouwen dat we hadden opgebouwd. Ik heb het mondeling doorgegeven aan de leerkracht: dit speelt, houd er rekening mee én wees voorzichtig met de informatie die mij in vertrouwen is verteld. Dat is altijd dubbel: je wil het vertrouwen van de meiden niet schaden, maar je draagt ook een verantwoordelijkheid om actie te ondernemen op zorgelijke signalen die je opvangt.

In een persoonlijk gesprek met het meisje werd bevestigd dat er meer speelde dan één voorval. Dat raakte me. Ik heb toen direct actie ondernomen, in afstemming met de school. Ouders en betrokken professionals zijn snel ingeschakeld. En ik voelde me gesteund: de school zei dat ik goed had gehandeld. Ook hier zie je het belang van een goede samenwerking tussen school en jeugdwerkers. Je wilt echt voelen dat de school achter je staat.

Wat me wel raakte, was de reactie van het meisje daarna. Ze was boos op mij. En dat raakte me, maar ik zei haar: “Het is oké, je mag boos op me zijn.” Omdat ik weet: haar situatie is bekend bij de school en haar ouders en ze krijgt nu de juiste hulp. Dan is ze maar boos op mij. Je balanceert in zo'n situatie echt tussen vertrouwen en verantwoordelijkheid. En daar moet je zorgvuldig in laveren. Wat ik miste, is dat er na afloop van het project geen nazorg of vervolg mogelijk was. *Straat ontmoet School* stopte, zoals zoveel projecten die tijdelijk gefinancierd zijn. Maar juist dit soort trajecten laten zien hoe essentieel structureel jeugdwerk binnen het onderwijs is. Niet ná schooltijd op vrijwillige basis in het buurtcentrum, maar onder schooltijd, zodat je alle jongeren bereikt. Ook degenen die anders buiten beeld blijven. Want zij hebben het misschien wel het hardst nodig.”

TERUG NAAR
INHOUD

OOK OP DE

ONLINE

HANGPLEKKEN

**Een gesprek met
jeugdwerkers en jongeren
over dit thema.**

MOETEN

WE ZIJN

TikTok, Snapchat, Instagram, Telegram. Vrijwel iedere jongere heeft één of meerdere social media accounts. De meeste jongeren zijn uren per dag online en een gedeelte van de jongeren kun je zelfs bijna alleen nog maar online bereiken. Ook in Zuidwest. En dus past het jeugdwerk zich hierop aan.

Op de hoogte blijven van de laatste podcasts, trends en ontwikkelingen uit het (online) jeugdwerk in Escamp? Volg Wijkz Escamp op Instagram, TikTok en YouTube. Of volg de persoonlijke Insta accounts van Omar en Jimmy.

IK BEN ER ECHT VAN OVERTUIGD DAT ONLINE JEUGDWERK EEN STANDAARD ONDERDEEL VAN HET WERKPAKKET VAN JEUGDWERKERS MOET WORDEN JIMMY

Jimmy, coördinator van het online jeugdwerk in Zuidwest, steekt meteen van wal. “We zijn hier een poos terug begonnen met online jeugdwerk, vanuit het programma Preventie met gezag. Natuurlijk blijven we gewoon fysiek aanwezig, maar dat moeten we online ook zijn, simpelweg omdat daar de jongeren ook zijn.” Collega Omar vult aan: “En dat doen we goed in Den Haag, we zijn één van de koplopers op dit thema.”

Het belangrijkste doel van Preventie met gezag is het tegengaan van criminaliteit onder jongeren en dat is, zeker ook online, een groot thema. “Het online jeugdwerk biedt een heel mooie en efficiënte manier om de doelgroep te bereiken en daarom ben ik er echt van overtuigd dat het een standaard onderdeel van het werkpakket van jeugdwerkers moet worden,” licht Jimmy toe.

Signaleren en participeren

En dus begeven beide jeugdwerkers zich, net als al hun collega's bij Wijkz, dagelijks online onder de jongeren. Via hun persoonlijke accounts staan ze in contact met de doelgroep, zien ze wat er in de wijk speelt en kunnen ze signalen van ongewenst of opvallend online gedrag snel met elkaar delen en er naar handelen. Jimmy volgt samen met jeugdwerkers uit Escamp de online trends en ontwikkelingen op de voet. Zij leveren waardevolle signalen en inzichten aan, die hij maandelijks verwerkt in de zogeheten Log (On)Line: een overzicht waarin niet alleen lokale signalen, maar ook

breder landelijke en internationale online trends onder jongeren samenkomen. Deze Log (On)Line wordt gedeeld binnen het team én met relevante stakeholders zoals scholen, politie, samenwerkingspartners en betrokkenen uit de wijk, waaronder ouders.

“We vertalen de landelijke en internationale ontwikkelingen naar wat er lokaal gebeurt,” legt Jimmy uit. “En daarmee zijn we uniek. We zijn hierdoor een interessante partner voor bijvoorbeeld scholen en politie. Daarnaast zijn we als team actiever geworden op sociale media. We maken meer content en zijn online beter vindbaar voor jongeren. Zo zetten we online zichtbaarheid steeds strategischer in als verlengstuk van het fysieke jeugdwerk.”

Online weerbaarheid

Eén van de voordelen van het online jeugdwerk is dat de jeugdwerkers ook buiten de tijden dat zij fysiek aanwezig zijn in een wijkcentrum of elders in de wijk, bereikbaar zijn voor jongeren. Het geeft jongeren de mogelijkheid om ook 's avonds of in het weekend nog even een appje of DM te sturen. “Sommige jongeren vinden dit ook veel prettiger dan ergens binnenstappen en iets aankaarten waar andere jongens of meiden bij zijn,” legt Omar uit.

“We bereiken door onze online zichtbaarheid en activiteiten sowieso een heel nieuwe doelgroep. Jongens die nog nooit het wijkcentrum zijn binnengestapt, die hun dagen gamend doorbrengen en voor wie de drempel om met ons in gesprek te gaan op deze manier enorm verlagen.”

PREVENTIE

Preventie met gezag is een programma dat als doel heeft om te voorkomen dat jongeren in Zuidwest toetreden of door-groeien in de criminaliteit. Het is onderdeel van het Nationaal Programma Zuidwest.

Met meerdere interventies werpt het programma barrières op voor het toetreden tot criminaliteit.

Dat gebeurt onder andere door het bieden van perspectief en het vergroten

MET

GEZAG

van de weerbaarheid van jongeren en ouders, zodat zij minder vatbaar zijn voor ronselen en verleiding vanuit de criminaliteit.

Ook wordt sneller ingegrepen bij signalen, zijn bekwame professionals actiever in de omgeving van de jongeren en wordt gezorgd voor voldoende passend ondersteunings-aanbod. Het online jeugdwerk maakt deel uit van dit programma.

WE KIJKEN ALTIJD NAAR WAT DE WIJK NODIG HEEFT, WELKE CONTENT DAARBIJ AAN SLUIT EN HOE WE ZORGEN VOOR EEN GROTERE ONLINE WEERBAARHEID ONDER JONGEREN ÉN HUN OUDERS OMAR

TERUG NAAR
INHOUD

De 17-jarige Ilias beaamt dat. “Ik denk dat het alleen maar goed is, dat er iemand buiten openingstijden bereikbaar is. Als je een goede band hebt met de jeugdwerker is het heel makkelijk om 's avonds nog even een berichtje te sturen als je ergens tegenaan loopt.” Hij vervolgt: “Omar en Jimmy zijn op Insta heel actief. Ze namen laatst samen een podcast op en die werd door mega veel jongeren uit de wijk gedeeld.” Die podcast ging over de leefwereld van jongeren in Zuidwest en daar zit misschien ook wel de kern.

“De content die wij delen, en vaak ook zelf maken, moet relevant zijn voor de doelgroep en aansluiten bij hun behoeften óf inspelen op ontwikkelingen die wij online zien en bij hen onder de aandacht willen brengen,” geeft Jimmy nog wat meer context.

Naast de persoonlijke accounts van de jeugdwerkers is er ook een overkoepelend kanaal voor heel Escamp. Een account dat door veel jongeren gevolgd wordt. Soufiane: “Het is gewoon wel tof om te zien wat er in andere wijken speelt, zodat je een beetje kunt vergelijken.”

Ook buiten openingstijden

Het doel van online jeugdwerk is tweeledig: enerzijds is het een heel efficiënte manier om de doelgroep te bereiken, anderzijds is het een heel belangrijk middel om inzicht te krijgen in wat er speelt bij de jongeren in de wijk. De enige manier om dat laatste goed te kunnen doen, is je te begeven op de 'online hangplekken' van de jongeren, geven de jeugdwerkers aan.

Content creëren

Het gesprek vindt plaats in de kelder van het wijkcentrum, waar de studio zich bevindt en dat is geen toevallige keuze. Het zelf maken van content is namelijk één van de ambities binnen het online jeugdwerk. Op dit moment is de studio vooral nog de plek voor het maken van muziek. Voor Ilias en zijn maat Soufiane is het de plek waar zij hun eigen raps kunnen opnemen. Een plek waar ze hun hart kunnen luchten.

De studio is het domein van de jonge producer Shemar die, volgens de woorden van Jimmy, een ongekend talent is. Zijn droom? Een professionele studio waar grote projecten worden gemaakt. “Ik zorg voor de beats, het opnemen, het mixen, alle technische zaken en uiteindelijk ook de distributie ervan,” geeft Shemar bescheiden aan. Voor Jimmy moet dit een plek worden waar online content gemaakt gaat worden. “Jamsessies of freestyle sessies, die we dan vast kunnen leggen en ook weer kunnen delen met jongeren,” geeft hij enthousiast aan. Alle content wordt sowieso zelf gemaakt. Vaak uit handen van Jimmy die daarin gespecialiseerd is.

“We willen met onze content jongeren raken. We spelen in op actuele thema's zoals het ronselen van jongeren en het zomaar plaatsen van ongewenste beelden. We spreken hun taal en zijn ook digitaal 'outreaching' zoals dat zo mooi heet.” Omar sluit af: “We kijken altijd naar wat de wijk nodig heeft, welke content daarbij aansluit en hoe we zorgen voor een grotere online weerbaarheid onder jongeren én hun ouders.”

IK WIL DAT ZE ZICHZELF ALS SUPERHERLDEN ZIEN.

SHEMAR (27) WAS TIEN JAAR TOEN HIJ SAMEN MET ZIJN MOEDER, BROERS EN ZUS VAN HENGLO NAAR MOERWIJK VERHUISDE. DE NIEUWE MAN VAN ZIJN MOEDER WOONDE DAAR.

INMIDDELS ZIJN WE ZEVENTIEN JAAR VERDER, HEEFT SHEMAR MOERWIJK ACHTER ZICH GELATEN, MAAR IN ZIJN HART GESLOTEN. DE CIRKEL LIJKT ROND NU HIJ KOMEND SCHOOLJAAR ALS LEERKRACHT VAN GROEP 7 START OP DE SCHOOL WAAR HIJ DESTIJDZ ZO'N WARM WELKOM KREEG.

GEEN GYMNASIUM PROFIEL

Voor zijn middelbare school moest Shemar de wijk uit. Op het Segbroek College startte hij aan het gymnasium. “Daar merkte ik eigenlijk pas hoeveel verschillen er tussen leerlingen waren. Ik had daar voor het eerst het besef dat ik uit een lage economische klasse kwam en wat minder goed in het ‘standaard gymnasium profiel’ paste.” Dat verschil omarmde hij niet meteen. Zonde, vindt hij nu. Want ondanks dat hij er een prima tijd had en best wat vrienden maakte, paste hij er nooit helemaal bij.

“Moerwijk voelde direct als thuiskomen, dat had ik hier niet.” En ondanks dat Shemar niet echt gepest werd, werden er door zijn klasgenootjes wel grapjes gemaakt als hij weer eens ‘die boekje’ zei. Shemar kwam uit een ander milieu dan de meeste van zijn klasgenoten. Soms kwam hij met een leuke band naar school, er was simpelweg geen alternatief. Een fijne, rustige plek om te leren was er ook niet in het kleine huis van het drukke gezin van zes.

“Als docent zie ik mezelf terug in heel veel leerlingen. Ik snap thuissituaties en weet hoe bepalend de omgeving kan zijn waarin je opgroeit.”

De allereerste onvoldoende

“Eigenlijk deed ik vooral heel hard mijn best op school voor mijn moeder, het ontbrak een beetje aan intrinsieke motivatie. Toen ik mijn allereerste onvoldoende haalde, sloot ik me op in de wc, bang voor de reactie van mijn moeder,” vertelt hij. Toen zij vervolgens reageerde dat een onvoldoende heus niet zo erg was, was die motivatie vervolgens nog veel verder te zoeken. Over de middelbare schooltijd deed Shemar dan ook wat langer, maar met een HAVO diploma op zak rondde hij die periode uiteindelijk succesvol af. “Met de kennis van nu, vind ik het heel jammer dat ik niet wat meer open stond voor mijn klasgenoten toen. Mijn vrienden kwamen uit de wijk, dat stond zo ver af van de mensen bij wie ik op het Segbroek in de klas kwam. Het had me kunnen verrijken. Ik was bijvoorbeeld nog nooit naar iets van theater geweest, kende die hele wereld niet. Als ik met een meer open blik om me heen had gekeken, had ik toen meer kunnen leren. Dat is iets wat ik nu meeneem in mijn eigen carrière.”

Zelfstandig kunnen zijn

En die carrière is er. Shemar is namelijk een druk man. Hij is leerkracht in het basisonderwijs én heeft twee eigen bedrijven: een in huiswerkbegeleiding, een in evenementen. Stilzitten is dan ook niets voor hem. Sinds zijn vijftiende heeft hij altijd meer dan drie bijbanen tegelijkertijd gehad. “Ik wil zelfstandig kunnen zijn,” legt hij uit. “Ik geloof heel sterk in dat alles mogelijk is, dat ik zelf mijn eigen kansen kan creëren. We waren vroeger al heel creatief om onszelf te vermaken of iets bij te verdienen.” Hij vervolgt: “Mijn broer kwam op jonge leeftijd al in aanraking met justitie. Mensen keken tegen hem op, maar ik zag wat voor effect dit had op ons gezin, op mijn moeder. Dat heeft er bij mij juist voor gezorgd dat ik er ver van weg wilde blijven.”

“Ik geloof heel sterk in dat alles mogelijk is, dat ik zelf mijn eigen kansen kan creëren.”

Shemar heeft Moerwijk alweer een aantal jaar geleden verlaten, toch blijft Moerwijk altijd thuiskomen voor hem. “Ik voel me altijd veilig hier. Ik ken de straten, de gezichten, de geuren. Je hebt als kind ook helemaal niet door dat je uit een gezin komt waar niet zo veel te besteden is en dat je in een wijk woont waar het soms ook onveilig is.”

DE CIRKEL IS ROND

Moerwijk gaat Shemar aan zijn hart. En daarom vindt hij het te gek dat hij vanaf het nieuwe schooljaar als groepsleerkracht start op de school die hem als tienjarig jongetje met open armen ontving. De cirkel is rond.

“Als docent zie ik mezelf terug in heel veel leerlingen. Ik snap thuissituaties en weet hoe bepalend de omgeving kan zijn waarin je opgroeit.” Op de vraag wat hij zijn leerlingen straks mee wil geven is hij resoluut: “Hoop, geloof en vertrouwen om alles uit zichzelf te halen! Ik wil ze leren om groter te durven dromen. Controle te nemen. Want ook zij hebben het stuur in handen. Ik wil dat ze zichzelf als superhelden zien, dat is mijn grootste doel.”

“Ik wil ze leren om groter te durven dromen.”

TERUG NAAR
INHOUD

“IK BEHANDEL MENSEN ZOALS IK MIJN EIGEN VRIENDEN BEHANDEL, OMDAT IK ERVAN OVERTUIGD BEN DAT JE ALLEEN DAN VERTROUWEN EN EEN BAND KAN OPBOUWEN”

Raymond

“JE BRENGT HET ALSOF HET IETS VANZELFSPREKEND IS, MAAR DAT IS HET NIET. HET IS ZO ONTZETTEND FIJN ALS IEMAND ECHT NAAR JE LUISTERT, INTERESSE TOONT EN MEEDENKT”

Lizzy

VAN MENS TOT MENS BEREIK JE ZOVEEL MEER

Raymond en Lizzy zijn beiden ongeveer 5 jaar actief in Moerwijk. Lizzy binnen het onderwijs, Raymond als betrokken en bevlogen wijkagent. In dat kader spreken ze elkaar veel. De problematieken op school, in de wijk en in thuissituaties van leerlingen zijn vaak het onderwerp van gesprek. Maar als je twee mensen die zo bevlogen, betrokken en oprecht geïnteresseerd zijn in de medemens bij elkaar zet, ontstaat er al snel meer, zo blijkt.

Afwijzing na afwijzing

Niet alleen de werk 'casussen' worden besproken, maar ook privé wordt er regelmatig wat gedeeld. Zo hebben Lizzy en Raymond het over de ziekte, en uiteindelijk het overlijden, van Raymond zijn moeder en komt ook de thuiszittende zoon van Lizzy ter sprake. Lizzy: “Ik weet nog precies hoe dit ging.

IN HET DAGELIJKS LEVEN IS RAYMOND WIJKAGENT IN MOERWIJK EN MORGENSTOND EN LIZZY BRUG-FUNCTIONARIS BIJ DE P. OOSTERLEE-SCHOOL. IN DIE ROL SLAAT IZZY DE BRUG TUSSEN HET KIND OP SCHOOL EN DE THUISSITUATIE VAN DE LEERLING. TOCH GAAT DIT VERHAAL NIET OVER HUN WERK-RELATIE, MAAR OVER DAT WAT ER ONTSTAAT ALS JE VAN MENS TOT MENS ECHT IN GESPREK KOMT EN INTERESSE TOONT. OMDAT JE PAS DAN ECHT EEN VERSCHIL KUNT MAKEN.

We waren in gesprek hier op mijn kamer toen ik een belletje kreeg van het samenwerkingsverband, een organisatie die zich inzet om voor ieder kind passend onderwijs te vinden.” De boodschap was duidelijk: er was na 1,5 jaar nog steeds geen plek gevonden voor haar zoon die inmiddels al zo lang thuis zat en afwijzing na afwijzing ontving van middelbare scholen. “Of ik nog even de zomervakantie wilde afwachten, dan zouden we daarna wel weer verder zien. Ik was zo kwaad op de situatie, op het systeem, op iedereen die geen verantwoordelijkheid nam voor mijn zoon en zijn situatie, dat gooide ik er toen uit aan Raymond.”

Een stapje harder lopen

En zo ontstond weer een oprecht en open gesprek van mens tot mens. Niets nieuws voor Raymond overigens: “Ik praat niet tegen mensen als politieagent, daar bereik ik ook niets mee. Ik behandel mensen zoals ik mijn eigen vrienden behandel, omdat ik ervan overtuigd ben dat je alleen dan vertrouwen en een band kan opbouwen. Dan ben je ook bereid een stapje harder te lopen voor iemand.” Lizzy geeft direct aan: “Je brengt het zo nonchalant, alsof het iets vanzelfsprekend is, maar geloof me dat is het niet. Het is zo ontzettend fijn als iemand echt naar je luistert, interesse toont en meedenkt.” Aan het einde van hun gesprek vraagt Raymond of hij, vanuit zijn betrokkenheid en enorme netwerk in de wijk, wat belletjes en uitzoekwerk mag doen.

Van mens tot mens

Binnen drie dagen zitten Lizzy en haar zoon, samen met Raymond, voor een intake-gesprek bij het Roemer Visscher College. Een school waar hij eerder afgewezen was. “Als iemand al 1,5 jaar thuis zit, durft eigenlijk geen enkele school daar zijn handen aan te branden, het siert deze school enorm dat ze een persoonlijk gesprek met ons zijn aangegaan.” Raymond: “Pas dan kun je ook meer context geven, het hele verhaal delen en gevoel overbrengen. Op die manier wordt die casus op papier ook opeens een gesprek van mens tot mens.”

Door het vuur gaan

De zoon van Lizzy zit inmiddels alweer even op het Roemer Visscher en dat gaat met vallen en opstaan en de nodige uitdagingen is het eerlijke verhaal. “Maar wat echt het verschil maakt is de manier waarop er door de school en de brug-functionaris daar met ons over gecommuniceerd wordt. Hoe zij voor mijn zoon door het vuur gaan en 'm niet afschrijven, maar telkens weer op zoek gaan naar nieuwe mogelijkheden om zijn plek binnen het onderwijs te vinden. Op dit moment wordt een leerwerktraject overwogen.”

Raymond sluit treffend af: “Ik geloof er echt in dat je ontvangt wat je zelf ook geeft. Lizzy zet zich met ziel en zaligheid in voor zoveel kinderen in deze wijk en zet altijd die extra stap die we eigenlijk niet van haar kunnen verwachten. Dat zij dat nu eindelijk voor haar eigen kind terugkrijgt, is in mijn ogen niet meer dan terecht.”

TERUG NAAR INHOUD

Khalid (links) & Anass (rechts)

Op deze foto's zie je de jeugdwerkers Khalid en Anass, de Buurtbroeders kozen ervoor om onherkenbaar in beeld te zijn.

NU BEN IK DE PERSOON DIE VERANDERING KAN BRENGEN

Rolmodellen. Zo'n woord dat je geregeld hoort maar lang niet altijd tastbaar is. Totdat je de Buurtbroeders ontmoet. Tien jonge jongens, begin twintig, allen opgegroeid of woonachtig in Zuidwest. Jongens die zich inzetten voor hun wijk, hun Moerwijk. Die bruggen bouwen en kloven tussen jong en oud verkleinen. Jongens die als rolmodel fungeren voor de generatie onder hen.

Anass en Khalid zijn de bevlogen jeugdwerkers die de Buurtbroeders onder hun vleugels hebben. Anass: “Vanaf de start van het project in 2022 ben ik als coach betrokken bij dit project. We willen door de inzet van deze Buurtbroeders een positief beeld creëren over jongeren in de wijk. Dat is ons belangrijkste doel. Collega Khalid vult aan: “Juist een wijk als Moerwijk, waarin veel jongeren ook minder positieve dingen doen, heeft rolmodellen nodig. De Buurtbroeders vormen een mooie tegenhanger van alle nare dingen die er ook in de wijk spelen.”

Buurtbroeder Bilal legt uit: “Over het algemeen loopt het heel stroef tussen jongeren en ouderen in de wijk, daar ligt echt mijn focus.” Zo zijn de Buurtbroeders in de zomer samen met een groep ouderen een dagje naar Volendam gegaan en stond er ook een pannenkoekendag op het programma. “Het respect tussen deze groepen is echt lastig, er zijn van beide kanten veel vooroordelen. Die probeer ik te doorbreken door simpelweg met elkaar in gesprek te gaan.” Hij vervolgt: “Ik ben geboren en getogen in deze wijk, deze wijk gaat me aan mijn hart. Als kind heb ik hier van alles meegemaakt, maar nu ben ik de persoon die verandering kan brengen.”

“Vergeet niet dat de wijk ook echte parels heeft. Daar zijn deze gasten een heel mooi voorbeeld van.”

ANASS

“Juist een wijk als Moerwijk, waarin veel jongeren ook minder positieve dingen doen, heeft rolmodellen nodig.”

KHALID

De Buurtbroeders werken het jaar rond met verschillende thema's. Armoede is er daar bijvoorbeeld één van. Hoe ze daar vervolgens invulling aan geven is aan hen. Thema's als vitaliteit en sociale cohesie vormen een rode draad door alle activiteiten. Eén van de initiatieven die onlangs vanuit de Buurtbroeders is ontstaan, is de Sportraad. Khalid vertelt: “Iedere vakantie organiseren drie of vier Buurtbroeders een sportactiviteit voor de jeugd. Ze komen hier wekelijks bij elkaar in het buurtcentrum om dat voor te bereiden.” Dan worden zaken besproken als: Wat gaan we organiseren, voor wie, wanneer en wie hebben we daar eigenlijk bij nodig? “Het opbouwen en uitbouwen van een netwerk is dan ook een belangrijk speerpunt,” legt Anass uit. “Dat helpt ze buiten dit project straks ook verder en geeft misschien wel een springplank voor hun maatschappelijke carrière.” Zo werken de Buurtbroeders voor de organisatie van de sporttoernooien bijvoorbeeld succesvol samen met Streetsport.

Ook Walid mag zich sinds een aantal maanden officieel Buurtbroeder noemen. Een taak die hij met veel bevlogenheid en betrokkenheid uitvoert. “Ik was al langer van een afstandje betrokken bij de Buurtbroeders, maar nu zit ik ook echt aan tafel en praat en beslis ik mee. Tijdens onze wekelijkse vergadering bespreken we bijvoorbeeld hoe we met een thema als gezonde voeding om kunnen gaan, maar dan wel passend bij de doelgroep.” Het resultaat: smoothies maken met allerlei ‘vieze’, althans in de ogen van de kinderen, gezonde ingrediënten. De rij stond uiteindelijk tot buiten het wijkcentrum, want die smoothies bleken best lekker.

Alle activiteiten die de Buurtbroeders organiseren zijn gericht op de gemeenschap. Toch is ook de persoonlijke ontwikkeling van de betrokken jongeren een belangrijk speerpunt. “We proberen altijd te kijken naar wat deze jongens aan het hart gaat, waar gaan ze op aan, wat vinden ze belangrijk voor zichzelf én hun wijk,” licht Anass toe.

Walid geeft aan: “Kijk, ik ben Buurtbroeder, maar ik chill hier ook gewoon op het Heeswijkplein. Ik vind het inmiddels heel normaal om ouderen aan te spreken, terwijl dat normaal echt twee gesloten werelden zijn. Ik merk dat andere gasten daardoor ook opeens opener zijn. “Ik groet ze omdat ik ze bijvoorbeeld nog ken van de iftar waarbij we betrokken waren, dan is het daarna zoveel makkelijker om weer even een praatje aan te gaan.” Hij sluit treffend af: “Ik geloof er echt in dat wij bruggen kunnen bouwen en kloven kunnen verkleinen.” Khalid vult aan: “Door deze aanpak zien we al zoveel meer betrokkenheid en cohesie in de wijk, dat is al pure winst.”

Toch sluiten al deze mannen hun ogen niet voor wat er ook in hun wijk speelt. “De uitspraak ‘Moerwijk is echt vervloekt’ leeft enorm onder de jongere generatie”, vertelt Anass. “En laat ik eerlijk zijn, er zijn ook heel veel problemen in deze wijk. Er wordt veel gedeald, we hebben veel inwoners met een GGZ achtergrond, maar vergeet niet dat de wijk ook echte parels heeft. Daar zijn deze gasten een heel mooi voorbeeld van.”

Bilal: “We zijn er in deze wijk ook echt voor elkaar. Ook het jongetje dat voor veel problemen zorgt, tilt de boodschappen van de buurvrouw naar boven.” “Moerwijk begint haast een klein dorp te worden, met alle sociale cohesie die daarbij hoort” vult Anass aan. Aan deze bevlogen Buurtbroeders gaat het sowieso niet liggen. En het mooie: de volgende generatie Buurtbroeders wordt onder de vleugels van deze broeders alweer ingelijfd in dit project. Dat Anass en Khalid nog nooit nieuwe jongens hebben hoeven werven zegt wellicht genoeg. “De volgende generatie jongens staat alweer klaar en dat is goed, de negatieve rolmodellen nemen immers ook geen pauze,” sluit Anass treffend af.

“We zijn er in deze wijk ook echt voor elkaar. Ook het jongetje dat voor veel problemen zorgt, tilt de boodschappen van de buurvrouw naar boven.”

BILAL

JONGEREN MOETEN VOELEN DAT ZE HIER ECHT GEZIEN WORDEN

IN GESPREK MET

OUSSAMA &

Programmacoördinator Kind &
Jeugd bij Buurtkamer Vrederust

MAROUANE (15)

Vaste bezoeker van de
Buurtkamer én tekentalent

“KOM EEN KEER LANGS.” MEER HAD MAROUANE NIET NODIG OM OVER DE DREMPEL VAN BUURTKAMER VREDERUST TE STAPPEN.

Jeugdwerker Oussama (die ook zijn voetbaltrainer is) nodigde hem uit. Inmiddels is Marouane vaste bezoeker van de Buurtkamer én actief betrokken bij projecten van MasterPeace zoals de muurschildering op de Barbiersgaarde en het kunstproject ‘De Kunst van de Vrijheid’. “Ik heb het hier naar m’n zin. Lekker op de PlayStation, voetballen, tekenen, chillen... het is hier elke keer anders.”

De Buurtkamer is een soort tweede woonkamer voor de wijk. Iedereen is welkom, de deur staat er letterlijk open. En niet alleen omdat we ons vandaag midden in een hittegolf bevinden. Er lopen jongeren binnen voor een potje FIFA, anderen schuiven aan voor hulp bij hun huiswerk of goede WiFi verbinding, en praten met Oussama over school, werk of iets waar ze tegenaan lopen. “Als jeugdwerker observeer ik gedrag,” vertelt Oussama. “Als ik zie dat iemand zich anders gedraagt dan anders, ga ik in gesprek. Jongeren moeten voelen dat ze hier echt gezien worden. Daarvoor moeten ze zich wel veilig genoeg voelen om zich open te stellen.”

DE BUURTKAMER: EEN WOONKAMER IN DE WIJK

DE BUURTKAMER BRENGT BUURTBEWONERS EN
WELZIJNSORGANISATIES SAMEN EN BIEDT EEN BREED
PROGRAMMA, ALTIJD GEBASEERD OP DE BEHOEFTE VAN
DE WIJK. DE BUURTKAMER WERKT VANUIT VIJF O’S:

ONTMOETEN / ONTSPANNEN / ONTWIKKELEN /
ONDERNEMEN / ONDERSTEUNEN

Vrijheid in vele vormen

Een mooi voorbeeld van hoe jongeren worden geactiveerd, is met de projecten van MasterPeace. Recentelijk nog, met ‘De Kunst van de Vrijheid’. Samen met kunstenaar Kathy Murillo dachten jongeren na over wat vrijheid voor hen betekent. Er werd gedebatteerd, naar elkaar geluisterd en geschetst. Elke jongere in de groep gaf een oud boek een nieuwe titel binnen het thema ‘vrijheid’, met een zelfontworpen kaft. De titels varieerden van Zo vrij als een vogel tot De strijd van vrijheid. Het uiteindelijke kunstwerk werd een grote stoel waar al die verschillende ‘vrijheidsboeken’ in zijn verwerkt.

Marouane was nauw betrokken bij het project en hield bij de onthulling van het kunstwerk (een vrijheidslunch op 5 mei met buurtbewoners van jong tot oud) een speech. “Ik vond het een wonder dat ik het mocht presenteren,” zegt hij trots. “Ik had zelf gevraagd of ik dat mocht doen en vertelde ook waarom ik mee wilde werken eraan.” Oussama: “Zo’n project raakt. We maken thema’s als vrijheid persoonlijk en actueel. Niet alleen slaand op Bevrijdingsdag, maar ook op vrijheid in het dagelijks leven. Voor de een is vrijheid naar voetbal kunnen fietsen, voor de ander een dag geen huiswerk, voor meiden uit de Buurtkamer is vrijheid voor vrouwen belangrijk en bij anderen gaat het veel over actuele (on)vrijheid in andere landen. Zo maken we betekenis met elkaar en heeft zo’n kunstwerk aansluiting in de wijk.”

#1 ONTMOETEN

Stichting MasterPeace is een internationale jongerenorganisatie met ‘clubs’ in meer dan 45 landen. Vanuit het idee dat iedereen een talent heeft en kan bijdragen aan een vreedzame en inclusieve samenleving, organiseert MasterPeace creatieve projecten met en voor jongeren.

In Zuidwest is MasterPeace sinds 2021 actief in alle vier de wijken. Met workshops en kunstprojecten worden jongeren gestimuleerd om hun stem te laten horen, elkaar te ontmoeten en zélf iets te organiseren voor hun wijk en community. MasterPeace werkt hierbij nauw samen met jeugdwerkers, kunstenaars en rolmodellen uit de wijk.

De aanpak van MasterPeace volgt drie stappen:

Vertrouwen – Jongeren ontdekken dat hun stem telt. Ze werken aan hun zelfvertrouwen en vertrouwen in de wereld en leren ze dat hun talenten het verschil kunnen maken in hun wijk én in de wereld. Hierbij maakt MasterPeace gebruik van kunst en creativiteit.

Verbinden – Jongeren worden actief betrokken bij hun omgeving. Ze gaan in gesprek met elkaar én met mensen uit de wijk, zoals buurtbewoners, wijkagenten en beleidsmakers. Zo ontstaat meer wederzijds begrip en verbondenheid.

Versterken – Jongeren krijgen training en begeleiding om zelf projecten in hun wijk te organiseren, zoals sportlessen of een workshop. Zo ontwikkelen ze vaardigheden om actieve burgers en echte change-makers te worden en geven ze iets terug aan de buurt.

Muurschildering met impact

Een ander project waar Marouane enthousiast over vertelt, is de muurschildering bij de Barbiersgaarde. Samen met andere jongeren uit de wijk dacht hij onder begeleiding van een kunstenaar mee over het ontwerp. “We wilden iets positiefs, dus we kwamen op het woord ‘Respect’. Dat hebben we op de muur gesprayd met allemaal details eromheen. Ik heb echt meegesprayd. En nu kan ik, als ik met mijn maatjes langs die muur loop, zeggen: hé, dat heb ik gemaakt! Dat maakt me trots.” De muurschildering werd een project met impact voor de hele buurt. Van de jongste deelnemer (4 jaar) tot een 90-jarige buurtbewoner: iedereen sprayde mee. Tijdens de uitvoering werd het een klein wijkfeest met muziek, koffie en lekkers. Oussama: “De jongeren waren de krachten achter het project. Het idee en ontwerp kwam van hen. Samen met MasterPeace coördineerden wij de uitvoering, faciliteerden de kunstenaar en de spullen. Dat is hoe we werken in de Buurtkamer: vanuit wat jongeren willen.”

#2 ONTSPANNEN

Van talent naar toekomstperspectief

Waarom koos Marouane ervoor om mee te doen aan een kunstproject in plaats van op de PlayStation te spelen? “Ik dacht: we kunnen ook eens iets anders doen. Een beetje afwisseling. Je hoeft niet altijd achter de computer te blijven zitten. Dit leek me leuk want ik kan goed tekenen. Dat heb ik mezelf aangeleerd. Ik heb magische vingers, zeg ik altijd. Ik wil er later ook iets mee gaan doen. Dus hoe meer ik er nu al mee kan doen, hoe beter.” Oussama glimlacht trots. “Binnenkort starten we met een reeks workshops, waaronder ontwerpen. Daar past Marouane perfect bij. En (tegen Marouane): je krijgt er een certificaat voor. Dat kun je op je cv zetten. Het is een eerste stap richting een carrière die bij je past: iets wat je goed kan én waar je plezier in hebt.” “Wat wij bieden,” zegt hij, “is ruimte, begeleiding en vertrouwen. De rest komt uit henzelf.”

“We bieden ruimte,
begeleiding, vertrouwen.
De rest komt uit henzelf.”

Oussama

TERUG NAAR
INHOUD

#4 ONDERNEMEN

#5 ONDERSTEUNEN

HASSAN

DE NATUURLIJKE LEIDERS, ZIJN VAAK ONZE TOEKOMSTIGE COLLEGA'S

Als je in Den Haag woont of werkt en je je regelmatig met de fiets door de stad begeeft, heb je ze ongetwijfeld weleens gezien: de sportleiders en buurtsportcoaches van WSDH. In donkerblauwe trainingspakken met oranje opdruk doen zij dagelijks waar hun naam voor staat: Werken aan Sportstad Den Haag. In gesprek met drie bevlogen Streetsport medewerkers en hun teamleider. Over de verbindende rol van sport, grote monden en natuurlijke leiders op hun pleintje in Bouwlust.

ISMAEL

SAFOUANE

SYLVANA

Als 17-jarige was hij de jongste sportleider ooit die officieel in dienst kwam van WSDH. En dat vertelt Safouane met enige trots. Hij is het schoolvoorbeeld van hoe het bij WSDH werkt: een jongen die regelmatig op hetzelfde pleintje te vinden was, daar steeds hetzelfde bekende gezicht van de sportleider zag, in contact kwam, positief opviel en het contact langzaamaan uitbreidde. Of in Safouane zijn woorden: "Als klein jochie kwam ik gewoon heel veel buiten. Mijn eigen pleintje had ik inmiddels wel gezien, toen kwam ik op Bouwlust en zag ik Sylvana veel. Met haar had ik steeds meer contact. Streetsport is zoveel meer dan alleen sporten. Het contact dat je met de sportleiders hebt, gaat over veel meer dan dat." Streetsport biedt wekelijks op meer dan 40 pleintjes, verspreid door de stad, gratis sport- en beweegactiviteiten aan voor kinderen in de wijken.

Natuurlijke leiders

Buurtsportcoach Sylvana legt uit: "Je hebt in iedere wijk jongens en meiden die positief opvallen. Het zijn vaak de jongeren met de grootste mond. Als er twintig jongens op het veld staan, zijn er altijd een of twee die het voortouw nemen en natuurlijke leiders zijn. Naar dat soort jongens en meiden zijn we op zoek." Dat blijken in de praktijk namelijk ook vaak de jongens en meiden die verantwoordelijkheid durven nemen, die zorgen dat de sportmaterialen opgeruimd worden en hun vriendjes en vriendinnetjes makkelijk op hun gedrag aan durven te spreken. Zo ook Safouane. Hij viel op tussen zijn leeftijdsgenootjes, dus meldde Sylvana dit bij teamleider Hassan. Het 'scouten' van nieuwe rolmodellen in de wijk is namelijk slechts het begin.

Scholarship programma: het scouten van nieuwe rolmodellen

WSDH werkt al jaren succesvol samen met de Krajicek Foundation. Het gezamenlijke 'scholarship programma' heeft al veel jongens en meiden een springplank gegeven. De sportleiders van nu 'scouten' op de pleintjes de nieuwe rolmodellen voor hun wijk. WSDH meldt deze potentiële scholarchippers bij de Krajicek Foundation en na een proefperiode van tien weken (afspraken nakomen, op tijd komen, een voorbeeld zijn voor de jongere jeugd...) volgt een studiebeurs vanuit de Krajicek Foundation. In ruil voor

deze studiebeurs zetten deze jongeren zich honderd uur vrijwillig in op hun Krajicek Playground. De Buurtsportcoaches van WSDH begeleiden de jongeren dagelijks in de praktijk op de Haagse playgrounds en leveren daarmee een belangrijke bijdrage aan de ontwikkeling van hun sportieve carrière.

"We geven niet zomaar sportlessen. We bouwen communities. We verbinden en zetten sport in als middel voor een veel groter doel."

HASSAN

Safouane doorliep de proefperiode en het scholarship programma met vlag en wimpel en mag zich sinds een paar maanden junior Streetsportleider noemen. Net als Ismael trouwens, die ook op playground Bouwlust actief is en hetzelfde traject doorliep. "Ik weet nog goed dat ik hier net begon. Niemand kende mij of wist wie ik was. Dat had even tijd nodig. Nu word ik, zelfs zonder WSDH trainingspak, herkend in de supermarkt en nemen jongens het voor me op als iemand stoer doet en een grote mond tegen me heeft."

Allemaal in de bak

De sportleiders maken impact in de wijk en maken voor sommige jongeren echt een verschil, blijkt ook uit het voorbeeld dat Hassan geeft: "In 2014 gingen we met een groep jongeren naar het WK Hockey in het ADO stadion. Nederland speelde tegen Argentinië, wij waren uitgenodigd om de wedstrijd te bezoeken. Kort nadat ik het stadion binnen stapte, hoorde ik 'Meester, meester, kent u me niet meer'? Ik keek

vluchtig om me heen, maar zag niet zo snel iemand bekend. Toen voelde ik een stevige hand in mijn nek en stond tegenover me een grotere en oudere versie van het lastige joch dat ik jaren daarvoor regelmatig op de pleintjes zag. Iets wat ik had gezegd, bleek indruk gemaakt te hebben. 'Weet u nog dat u zei 'als je met die jongens blijft om gaan, eindig je in de bak'? U had gelijk mees, ze zitten allemaal vast.' Hij was in het ADO stadion aan het werk, als beveiliging en had dus zijn eigen route gekozen. En ik realiseer me 'dit is er maar één', maar ik weet zeker dat er nog veel meer van dit soort voorbeelden zijn. Op mijn vraag waarom hij dit zich nog zo goed herinnerde, antwoordde hij: 'Het was uw eerlijkheid, u was niet voorzichtig met me, maar maakte het opeens heel concreet,' tja, daar doen we het voor," geeft Hassan aan.

Die jongen levert alleen maar problemen op

Ook Sylvana haalt een mooi voorbeeld aan van een jongen uit Vrederust die uit huis geplaatst zou worden. Hassan weet meteen over wie het gaat: "Laat hem alsjeblieft thuis, heb ik regelmatig gezegd. Die jongen levert alleen maar problemen op." Sylvana vult aan: "Het was een jongen die alles wilde bepalen op de playground, die het simpelweg voor het zeggen wilde hebben." Tegen het advies van Hassan in liet één sportleider deze jongen niet los. Wat er ook gebeurde. Hij zag het potentieel en sprak zijn taal. "Nu heeft hij zijn eigen kapperszaak en is hij eindelijk rustig", vertelt Sylvana. En nog komt 'ie weleens op het pleintje. "Nog steeds wil hij het dan voor het zeggen hebben, maar nu wisselen we één blik, glimlacht hij en weet hij weer hoe het werkt hier, dat vind ik mooi om te zien."

Sport als middel

Safouane is net achttien, maar heeft tijdens zijn korte maatschappelijke carrière al een heel breed netwerk opgebouwd en zijn communicatieve vaardigheden verbeterd. "Ik voer in mijn nieuwe rol nu ook de gesprekken met jongeren die Sylvana eerder met mij voerde. Ik kan het op mijn beurt weer doorgeven en wil me keihard inzetten om bij iedereen zijn of haar potentieel te behalen." Hassan sluit af: "We geven niet zomaar sportlessen. We bouwen communities. We verbinden en zetten sport in als middel voor een veel groter doel."

WSDH 070 Cup

Vorig jaar vond voor het eerst de WSDH 070 Cup plaats door de hele stad. Voetbal, basketbal en pickleball stonden op het programma. WSDH bereikte maar liefst 1200 kinderen met wekelijkse trainingen, voorrondes en uiteindelijk een competitie waarin de winnaars hun eigen stadsdeel mochten vertegenwoordigen. Alle kids waren door Stichting Leergeld gehuld in een mooi tenue, zodat iedereen zich echt onderdeel voelde van het team. De finales werden gespeeld in Sportcampus Zuiderpark. En het mooie was: lag je er in de ene sport uit, dan kon je gewoon nog door in een andere sport. Teams uit verschillende Haagse stadsdelen gingen bij elkaar op bezoek, vriendschappen ontstonden en jongeren waren bezig met zaken als 'hoe vertegenwoordigen wij onze wijk het beste straks tijdens de finales.'

Heroes of the Cruyff Courts

Samen met de Cruyff Foundation geeft WSDH uitvoering aan het 'Heroes' project. Een project waarvoor per Cruyff Court jaarlijks tien jongeren geworven worden die twaalf weken lang in scholing gaan en hun eigen evenement organiseren. Want wat komt daar eigenlijk bij kijken? Hoe maak je een draaiboek, met wie moet je samenwerken en hoe zorg je dat er ook deelnemers zijn? Jongens en meiden tussen de acht en vijftien jaar komen wekelijks samen en worden intensief begeleid door de sportleiders van WSDH. Een project dat ook weer zorgt voor positieve rolmodellen in de wijk, de binding met de wijk vergroot en jongeren hun talenten laat ontdekken en hun vaardigheden ontwikkelt.

FC Straat

FC Straat is een landelijke straatvoetbalcompetitie die is opgericht door straatvoetballer en social media icoon Soufiane Touzani. Het project bestaat uit trainingen, voorrondes op de pleintjes en in de regio en uiteindelijk zelfs landelijke finales. De uitvoering van dit project is in Den Haag in handen van WSDH, maar ook binnen dit project is de inzet van stichting Leergeld van grote waarde. Zij dragen zorg voor de randvoorwaarden. Playground Bouwlust was de eerste helft van 2025 het decor. "Het is een project dat enorme impact heeft op de jongeren in de wijk, het is iets waar ze bij willen horen, waar ze trots op zijn," vertelt sportleider Sylvana. En dat bevestigt de 11-jarige Yahya, deelnemer aan FC Straat in Bouwlust. "Ik zie FC Straat altijd op YouTube en wilde mijn kans pakken om hier aan mee te doen, alles hieraan is gewoon super tof!" Na de zomervakantie start FC Straat ook voor meiden in Zuidwest. En de ambities zijn groot: "Met FC Straat als extra aanjager is het onze ambitie om, net als bij de jongens, straks ook in twee leeftijdscategorieën wekelijks honderd meiden aan het voetballen te krijgen, maar meiden zijn vaak net wat terughoudender," legt Sylvana uit.

Dat geldt niet voor de 12-jarige Tasneem die de afgelopen maanden als enige meisje gewoon mee voetbalde tussen de jongens. Misschien komt het doordat deze sportieve dame opgroeit in een echt voetbalgezin. Drie voetballende broers, een voetbaltrainer als vader en een enthousiaste moeder die iedere zaterdag bij alle kids langs de lijn staat. Tasneem zelf vindt het niet zo bijzonder dat ze op het pleintje in Bouwlust iedere week het enige meisje was "voetbal is gewoon voetbal," legt ze uit. "En van sommige jongens kan ik juist toffe trucs leren." Dit zou zomaar eens een rolmodel in de dop kunnen zijn.

TERUG NAAR INHOUD

KRAJICEK PLAYGROUND
BOUWLUST

WAPERVEENSTRAAT

KRAJICEK PLAYGROUND
MELIS STOKEPARK

SPORTTUIN
MOERWIJK

KRAJICEK PLAYGROUND
JOHANNES VOETPAD

KRAJICEK PLAYGROUND
HEESWIJKPLEIN

CRUYFF COURT
MORGENSTOND

CRUYFF COURT
ADO DEN HAAG

BOUWLUST
EN
VREDELUST

MOERWIJK

MOERWIJK FOREVER

In *Moerwijk Forever* werkten kinderen van groep 7 en 8 van de P. Oosterleeschool onder begeleiding van fotografen Roos Koole en Jeffrey Grouwstra aan een bijzonder traject. Ze kregen wekelijkse fotografielessen, leerden alles over beeld, standpunten en verhalen, en namen hun camera's zelfs mee naar huis. Zo ontstonden honderden foto's: van familie, vrienden, buurthuizen, winkels, tuintjes, spelende kinderen – de Moerwijkse wereld door hun ogen. De foto's, geselecteerd door de kinderen zelf als junior curatoren, zijn van december 2024 tot oktober 2025 te zien geweest in het Fotomuseum Den Haag.

Wat gebeurt er als je jongeren de kans geeft om hun eigen buurt vast te leggen met een professionele camera – en met serieuze begeleiding? Dat zien we in Moerwijk Forever: een krachtig en vernieuwend fotoproject van KijkLab dat laat zien wat er leeft onder de jeugd in Moerwijk. Geen buitenstaander die de wijk komt duiden, maar de kinderen zelf die bepalen wat de moeite waard is om te laten zien.

De kinderen leerden niet alleen fotograferen, maar ook dat hun blik ertoe doet. Sommigen ontvingen, nadat hun foto's in landelijke media te zien waren, zelfs een cadeau-bon voor het gebruik van hun werk – en ontdekten dat je met creativiteit ook iets kunt opbouwen.

“Het was niet zomaar even een projectje in de wijk en klaar,” vertelt Jeffrey Grouwstra, oprichter van KijkLab die de kinderen gedurende het project begeleidde.

“We hebben echt een jaar lang met de kinderen gewerkt. In kleine groepen van zo'n acht kids, met veel persoonlijke aandacht. Ze kregen het vertrouwen én de verantwoordelijkheid om hun wijk te laten zien zoals zij die ervaren.”

“Dit project laat haarscherp zien wat het voor jongeren in Zuidwest kan betekenen om creatief met ze aan de slag te gaan. Het biedt kinderen niet alleen een uitlaatklep en een podium, maar ook vaardigheden, zelfvertrouwen en toekomstperspectief. En het geeft de wijk een ander beeld – letterlijk.”

AISSATOU (11)

**“EEN KLEIN DETAIL
BETEKENT VAAK
WEL IETS”**

“Op de eerste dag leerden we hoe de camera werkt en mochten we op het schoolplein foto's maken. De keren daarna gingen we de wijk in om foto's te maken van mensen en dingen op straat. Ik snap nu dat fotograferen van elk klein ding een foto maken, ook al lijkt het misschien niet zo interessant. Ik maakte zelf ook van de kleinste details een foto: een tuin, een boom of een bloem. Elk detail betekent namelijk wel iets en er zit overal wel een verhaal achter.”

ANNABEL (12)

**“IK MOCHT EINDELIJK
ZELF EEN CAMERA
VASTHOUDEN”**

“Mijn vader heeft een dure camera die ik nooit mag aanraken. Maar nu mocht ik eindelijk zelf een professionele camera vasthouden en kreeg ik er zelfs een mee naar huis! We maakten een fotodagboek over hoe ons leven eruit ziet. Ik maakte vooral foto's van alles wat met eten te maken had, want daar hou ik van: thuis, op straat, bij de winkel.”

BELEIN (12)

**“HET PROJECT IS VEEL
GROTER GEWORDEN
DAN WE DACHTEN”**

“Ik kwam op het Jeugdjournaal, in de krant, in het museum met onze eigen tentoonstelling... Eerst was het gewoon een project om te leren fotograferen. Maar het werd steeds groter. We zijn er beroemd mee geworden en het project is op een positieve manier veranderd. Ik denk dat het zo populair is geworden omdat het door kinderen is gemaakt. En omdat onze wijk de hoofdrolspeler van de foto's is.”

HALIM (11)

**“WIJ DEDEN
HET VOOR
ONZE LOL”**

“Ik heb meer dan 300 foto's gemaakt. Thuis van mijn kleine zusje die mijn model was, op straat van wat er echt gebeurde en van nagespeelde gebeurtenissen. Daarvoor gebruikte ik zelfs een rookmachine. We deden net alsof er een vechtpartij was, om te laten zien wat er soms in de wijk gebeurt, en zette dat op de foto. Ik heb een cadeaubon gekregen omdat mijn foto in de krant stond. Toen andere kinderen dat hoorden, wilden ze ook meedoen aan het project. Maar onze groep deed het niet voor het geld, wij deden het voor onze lol.”

KIJKLAB

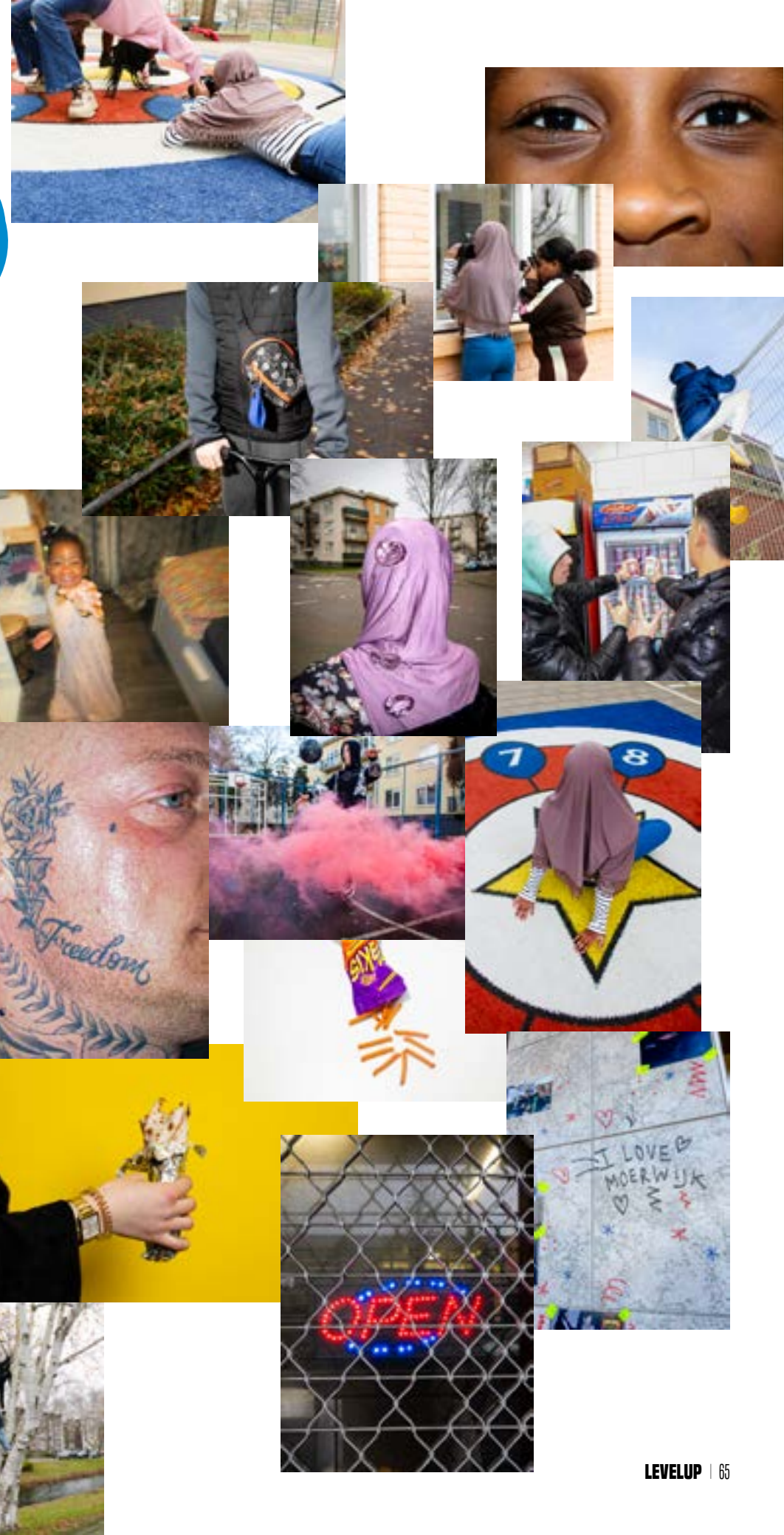

Fotografie van binnenuit

KijkLab, opgericht door fotograaf en sociaal ondernemer Jeffrey Grouwstra, gebruikt fotografie als middel om maatschappelijke thema's te belichten – van binnenuit. Geen standaard portret van een 'probleemwijk', maar participatieve projecten met maatschappelijke impact, waarin bewoners zelf hun verhaal vertellen en een nieuw perspectief wordt gecreëerd op relevante maatschappelijke en grootstedelijke vraagstukken. www.kijklab.nl

TERUG NAAR
INHOUD

SHOT BY US

Jeugd raad Moer wijk

“Er zouden
door de
hele stad
jeugdleden
moeten
zijn.”
Jamal

Samen voor Gelijke Kansen

Samen voor Gelijke Kansen is een initiatief om de verschillende vormen van discriminatie onder de aandacht te brengen. Het project bestaat uit een online campagne waarbij de jeugd- raad met verschillende personen en organisaties in de stad in gesprek is gegaan over hun ervaringen met discriminatie en op wat voor manier je hier samen mee om kan gaan. Van een antropoloog tot een psychotherapeut en van Stichting Queer Mind tot de jeugdwerker zelf. Naast de campagne is er een magazine met verhalen en foto's van slachtoffers van discriminatie gemaakt en vond er een evenement plaats waar jongeren met elkaar in gesprek gingen over het thema. Maar er zijn veel meer projecten. Van het 'kansen(on)gelijkheidspel' tot het Politiek Café Moerwijk.

Op www.Jeugdraadmoerwijk.nl/projecten lees je er meer over.

Sinds 2021 is de Jeugdraad Moerwijk opgericht. De Jeugdraad is ontstaan vanuit het maatschappelijke diensttijd project 'School des levens' en kent sindsdien een hechte, vaste kern van jongeren die zich inzetten voor hun eigen wijk. De Jeugdraad organiseert maatschappelijke activiteiten, fungeert als spreekbuis richting organisaties in de stad en haalt de behoeften onder jongeren in de wijk actief op. De jongeren die samen de Jeugdraad vormen, worden in de wijk gezien als heuse rolmodellen.

Maar wat doet die Jeugdraad eigenlijk en waarom is het zo belangrijk dat deze er is? In gesprek met twee jongeren uit de Jeugdraad en Jamal, de betrokken jeugdwerker.

OUIAM

(Voorzitter Jeugdraad)

Ondanks dat Ouiam pas 22 jaar is, is zij al sinds de oprichting van de Jeugdraad de bevrologen voorzitter. En terwijl haar vriendinnen het een paar jaar terug nog vreemd vonden dat zij naar het buurthuis ging om te chillen 'daar komen toch alleen maar jongens?', is dat onder andere door de komst van de Jeugdraad sterk veranderd. "De Jeugdraad is echt een mooi voorbeeld van hoe je jongens en meiden bij elkaar brengt", vertelt Ouiam. En dat dat zo goed naast elkaar gaat, is vrij uniek, zo blijkt. "In veel buurthuizen zijn het haast gescheiden werelden, heb je activiteiten voor jongens en activiteiten voor meiden, maar komen die niet samen", vervolgt ze. "De activiteiten die wij vanuit de Jeugdraad organiseren voor de wijk zijn heel divers en spelen altijd in op thema's die actueel zijn. Het project 'Samen voor Gelijke Kansen' (zie kader) is daar een mooi voorbeeld van.

Op de vraag waarom Ouiam zich op deze manier inzet voor haar wijk is ze duidelijk: "Ik ben iemand die van nature breed geïnteresseerd is, voor veel dingen open staat en altijd benieuwd ben naar wat er speelt en gebeurt in de wijk. Dat ik daar vanuit mijn rol nu een bijdrage aan kan leveren en jongeren na afloop van een activiteit met een blij gezicht weg zien gaan, geeft me mega veel voldoening."

"De Jeugdraad is echt een mooi voorbeeld van hoe je jongens en meiden bij elkaar brengt."

SOUFYAN

(Lid Jeugdraad)

Ook Soufyan geeft aan veel voldoening te halen uit de Jeugdraad. "Je hoeft het niet te doen, maar doet het toch," zijn zijn eerste woorden. En dat dekt misschien wel precies de lading. Deze jongeren zetten zich belangeloos in voor de jongere generatie onder hen en zijn intrinsiek gemotiveerd hen een duwtje in de rug te geven of een luisterend oor te bieden. "Veel jongeren waren het buurthuis niet binnengestapt zonder onze aanwezigheid op straat en in de wijk. Dat vind ik mooi". Maar ook het onderlinge contact in de Jeugdraad is bijzonder.

"De Jeugdraad heeft geleid tot hechte vriendschappen, dat vind ik misschien nog wel het meest waardevol van alles. Wij zijn met elkaar in staat iets terug te doen voor onze wijk, dat vind ik te gek."

"Veel jongeren waren het buurthuis niet binnengestapt zonder onze aanwezigheid op straat en in de wijk. Dat vind ik mooi."

JAMAL

(Jeugdwerker)

Jamal is trots als hij het over de Jeugdraad Moerwijk heeft en vindt dat ze er door de hele stad zouden moeten zijn. "Iedere wijk heeft eigen problematieken en er is nog een wereld te winnen als het gaat om het echt in gesprek gaan met bijvoorbeeld de gemeente. Jeugdleden zorgen ervoor dat organisaties uit eerste hand horen wat er speelt in een wijk en wat er nodig is. Bovendien kan de Jeugdraad voor de aangesloten jongeren een heel mooie springplank zijn voor hun eigen maatschappelijke carrière." Jamal vervolgt: "De Jeugdraad is voor veel jongeren in de wijk een belangrijk vangnet. Jongeren hangen niet alleen met elkaar, maar helpen elkaar ook echt."

Jamal gelooft sowieso heel erg in de 'peer to peer' benadering en vindt het te gek dat hij vanuit zijn rol jongeren kan ondersteunen. "Ik probeer ze zoveel mogelijk vaardigheden en kennis bij te brengen om het vervolgens zelf te kunnen doen." En dat lijkt zijn vruchten af te werpen. Jamal sluit dan ook treffend af: "Met veel jongeren heb ik heel goed en veel contact, er is echt een hechte familie ontstaan hier."

"De Jeugdraad is voor veel jongeren in de wijk een belangrijk vangnet. Jongeren hangen niet alleen met elkaar, maar helpen elkaar ook echt."

TERUG NAAR
INHOUD

**Esther
vander Wel**
Auteur

Van overleven naar leven

Mijn veranderde kijk op jongerenwerk

In 2016 stapte ik het jongerenwerk binnen, een voor mij onbekende wereld. Ik was zelf moeder van een – op dat moment – onhandelbare zoon van zestien en kreeg de vraag of ik trajectbegeleider wilde worden van een pilot voor jongeren met schulden: het Jongeren Perspectief Fonds (JPF). Ondanks twijfels over mijn eigen faalmomenten als opvoeder, zei ik direct ja.

Na jaren werken met volwassenen voelde ik: jongeren zijn nog kneedbaar, hun toekomst ligt open. Het gaf me energie om daaraan bij te dragen.

Inmiddels is mijn onbevangenheid veranderd in verdieping. Ik leerde jongeren niet alleen begeleiden, maar ook echt begrijpen – zonder dat ik alles hoeft te snappen. Door naast hen te staan en door hun bril mee te kijken, ontdekte ik hoe complex hun leefwereld is.

Het opbouwen van een vertrouwensband staat voor mij altijd voorop. De jongere bepaalt het tempo en wat op dat moment prioriteit heeft. En ik kan je uit ervaring vertellen: dat is vaak iets heel anders dan wat wij vooraf hadden bedacht. Ik lees ook bewust nooit het dossier vóór een eerste kennismakingsgesprek – ik wil de jongere eerst zelf leren kennen, zonder vooraf gekleurde verwachtingen.

Vragen als: Heb je een thuis? Voel je je veilig? Kun je jezelf zijn? Is er iemand die onvoorwaardelijk in jou gelooft? – worden vaak met “nee” beantwoord. Als ik dan vraag: Wat is jouw droom, als alles mogelijk zou zijn? volgt meestal stilte. Zó gewend aan overleven, dat er geen ruimte meer is om te dromen of nog geloof te hebben in een betere toekomst. Geen stip op de horizon, letterlijk geen perspectief.

Jongeren zoeken geen snelle oplossing, maar oprechte aandacht. Relationeel werken vraagt tijd en vertrouwen, maar levert duurzame verandering op. Daár begint groei – in echte, menselijke verbinding. Ik geloof in professionele nabijheid: durven voelen, durven dichtbij komen. Jongeren willen niet gered worden, maar gezien. Iemand die echt blijft, ook als het moeilijk wordt – dat maakt het verschil.

Mijn grootste zorg is het ontbreken van een thuis. Niet alleen een dak boven je hoofd, maar een plek waar je mag landen. Waar je jezelf kunt zijn, kunt uitrusten, opladen. Zonder wortels groeit er niets.

Toch zie ik elke dag dat het anders kan. Als jongeren zich gezien voelen, ontstaat er beweging. Soms klein, soms aarzelend, maar altijd waardevol. Ik blijf geloven in de kracht van oprechte aandacht. Niet als oplossing, maar als begin. Want waar ruimte is om te ademen, ontstaat ook weer ruimte om te dromen.

Bio

Esther van der Wel (55) is geboren en getogen in het Westland, waar de mentaliteit “niet denken maar doen” haar met de paplepel is ingegoten. Ze is moeder van een zoon van 25 en weet uit eigen ervaring hoe grillig het leven kan verlopen. Na een bewogen pad studeerde ze op haar 47^e af aan de Haagse Hogeschool in Social Work. Negen jaar lang werkte ze vanuit het Stadsdeelkantoor Escamp, waar ze Haagse jongeren met multiproblematiek begeleidde naar een beter en duurzamer bestaan. Maar de constante bureaucratie brak haar op. Ze nam een moedige beslissing: ze zegde haar baan op om haar droom na te jagen – het uitgeven van haar eigen boek. Door het delen van rauwe, eerlijke jongerenverhalen op LinkedIn ontdekte ze haar tweede passie: schrijven. Het resultaat is het boek *HarT Nodig*.

Mijn wens is dat het een plek blijft waar iedereen zich thuis voelt, zichzelf kan zijn en kansen krijgt om verder te komen.

Soufiane
17 jaar

Gelijke kansen ontstaan niet door te pampere of geld uit te delen. We moeten zelfredzame mensen creëren, zodat ze op eigen kracht vooruit kunnen.

Lizzy
Brugfunctionaris

Dat we risico's blijven benaderen met oog voor herstel en mogelijkheden, en dat we als partners beter op elkaar aansluiten. Die gezamenlijke betrokkenheid verdient erkenning én versterking.

Jimmy
Coördinator online jeugdwerk

Wat wens je voor Zuidwest / jouw wijk?

Er zijn veel mooie kortstondige projecten. Nu wordt het tijd dat er mensen opstaan die echt commitment geven aan het gebied. Voor een lange termijn.

Raymond
Wijkagent

Er zijn nooit genoeg rolmodellen in de wijk.

Maher
Jeugdwerker

De binnentuinen zijn sterk verbeterd en worden volop gebruikt. Toch kan het beter. Ik heb elders prachtige courts gezien waar verschillende sporten en jongeren samenkomen. Zo'n upgrade draagt ook weer bij aan een betere gezondheid in de wijk.

Oussama
Programmacoördinator Kind & Jeugd
Buurtkamer Vrederust

Er zijn hier veel speeltuinen, maar die zijn vooral voor kleine kinderen met glijbanen waar wij niet meer op passen. Ook zijn er voetbalplekken voor jongens en daar mogen we vaak niet meedoen. Er is niet echt iets voor meiden van onze leeftijd.”

Aissatou, Belein en Annabel
11 en 12 jaar

TERUG NAAR
INHOUD

Waar ben je *trots* op in Zuidwest/ jouw wijk?

Op het nieuws zie je vaak
maar een heel klein stukje
van hoe de wijk er écht
uitziet. Als je hier zelf
loopt, zie je pas hoe mooi
het is. De mensen en de
gezelligheid zijn uniek.

Jacenthilo
16 jaar

Zelfs als mensen
niets hebben, bieden
ze elkaar alles aan en
helpen ze elkaar. Die
enorme betrokkenheid
is uniek.

Lizzy / Raymond
Brugfunctionaris / Wijkagent

Er worden vaak slechte dingen
gezegd over onze wijk, maar dat
is het beeld dat mensen ervan
hebben. Bekijk de wijk eens van
uit een ander perspectief, net
als wat wij met fotograferen
hebben gedaan, en dan zie je dat
hier ook veel moois gebeurt.

Annabel
11 jaar

De deelnemende jongeren
spreken met trots over het
groen in de wijk, de
gezamenlijke sport-
mogelijkheden en het
onderlinge respect.

Dorothee Meijer
Stichting MasterPeace

Je ziet hier vaak dat
mensen op achterstand
staan, maar het is een
fijne wijk omdat
iedereen elkaar op zo'n
moment helpt en je er
niet alleen voor staat.

Halim
11 jaar

Ik zie mijn wijk niet
als een arme wijk.
Sommige huizen zijn
misschien een beetje
vervallen, maar er wordt
hier veel gerenoveerd.

Aissatou
11 jaar

We zijn trots dat we
onze eigen plek hebben
waar we onszelf kunnen
zijn, ons ding kunnen
doen en alles met elkaar
kunnen delen.

Meiden van
Meidenkamer Moerwijk

Je bent in deze
wijk nooit alleen.
Je hebt altijd
mensen en vrienden
om je heen die voor
je klaarstaan.

Belein
12 jaar

Je hebt hier in de buurt
van alles te doen, zoals
het winkelcentrum.
Voor iets leuks hoef je
nooit ver weg.

Meiden van
Meidenkamer Morgenstond

We zijn er in deze wijk
echt voor elkaar. Ook
het jongetje dat voor
veel problemen zorgt,
tilt de boodschappen
van de buurvrouw
naar boven.

Bilal
Buurtbroeder

Dat ik van dichtbij zie hoe
het besef groeit dat
jongeren ook online
nabijheid nodig hebben en
dat we dat steeds vaker
weten om te zetten in actie
en tastbare resultaten.

Jimmy
coördinator online jeugdwerk

De veerkracht
in de wijk is
onbeschrijfelijk.

Maher
Jeugdwerker

Ik ben er trots op
hoe mensen in
Zuidwest voor
elkaar klaarstaan,
ook als het even
tegenzit.

Soufiane
17 jaar

Er is zoveel talent hier in de
wijk! Dat komt steeds vaker
tot uiting, omdat de
jongeren ervaren dat er
plek is voor hun talent en
het serieus genomen wordt.

Oussama
Programmacoördinator Kind &
Jeugd Buurtkamer Vrederust

Alle verschillende
culturen in de wijk
vormen een mooie
mix van mensen die
goed samengaan.

Marouane
15 jaar

Waar ik zelf echt trots
op ben, is toch dat
iedereen hier voor
elkaar klaarstaat en
elkaar probeert te
helpen waar het kan.

Omar
Jeugdwerker

TERUG NAAR
INHOUD

TERUG NAAR
INHOUD